

Dziennik Urzędowy C 155

Unii Europejskiej

Tom 50

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

7 lipca 2007

<u>Powiadomienie nr</u>	Spis treści	Strona
	IV <i>Zawiadomienia</i>	
	ZAWIADOMIENIA INSTYTUCJI I ORGANÓW UNII EUROPEJSKIEJ	
	Trybunał Sprawiedliwości	
2007/C 155/01	Ostatnia publikacja Trybunału Sprawiedliwości w <i>Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej</i> Dz.U. C 140 z 23.6.2007.	1
	V <i>Ogłoszenia</i>	
	POSTĘPOWANIA SĄDOWE	
	Trybunał Sprawiedliwości	
2007/C 155/02	Sprawa C-45/05: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 24 maja 2007 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez College van Beroep voor het bedrijfsleven — Niderlandy), Maatschap Schonewille-Prins przeciwko Minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit (Struktury rolne — Systemy pomocy wspólnotowej — Sektor wołowiny — Identyfikacja i rejestracja bydła — Premia za ubój — Wyłączenie i obniżka)	2
2007/C 155/03	Sprawa C-157/05: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 24 maja 2007 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgerichtshof — Austria) — Winfried L. Holböck przeciwko Finanzamt Salzburg-Land (Swobodny przepływ kapitału — Swoboda przedsiębiorczości — Podatek dochodowy — Wypłata dywidend — Dochody z kapitału pochodzące z państw trzecich)	3
2007/C 155/04	Sprawa C-361/05: Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 24 maja 2007 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Hiszpanii (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Gospodarowanie odpadami — Dyrektywy 75/442/EWG i 1999/31/WE — Składowiska Níjar, Hoyo de Miguel i Cueva del Mojón)	3
2007/C 155/05	Sprawa C-394/05: Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 24 maja 2007 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 2000/53/WE — Pojazdy wycofane z eksploatacji — Artykuł 3 ust. 5, art. 5 ust. 1, art. 7 ust. 2 i art. 8 ust. 3 i 4 — Nieprawidłowa transpozycja)	4

2007/C 155/06	Sprawa C-43/06: Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 24 maja 2007 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Portugalskiej (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 85/384/EWG — Architekci — Wzajemne uznawanie dyplomów, świadectw i innych dokumentów potwierdzających posiadanie kwalifikacji — Konieczność złożenia egzaminu wstępnego do izby architektów)	4
2007/C 155/07	Sprawa C-359/06: Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 24 maja 2007 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Austrii (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 2001/45/WE — Polityka społeczna — Ochrona pracowników — Używanie sprzętu roboczego — Minimalne wymagania w zakresie bezpieczeństwa i higieny)	5
2007/C 155/08	Sprawa C-364/06: Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 24 maja 2007 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 2002/15/WE — Organizacja czasu pracy osób wykonujących czynności w trasie w zakresie transportu drogowego — Brak transpozycji w wyznaczonym terminie)	5
2007/C 155/09	Sprawa C-375/06: Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 24 maja 2007 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Portugalii (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 2003/105/WE — Ochrona pracowników — Kontrola niebezpieczeństwa poważnych awarii związanych z substancjami niebezpiecznymi — Brak transpozycji w wyznaczonym terminie)	6
2007/C 155/10	Sprawa C-376/06: Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 24 maja 2006 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Portugalskiej (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 2001/42/WE — Ocena wpływu niektórych planów i programów na środowisko — Brak transpozycji w wyznaczonym terminie)	6
2007/C 155/11	Sprawa C-492/04: Postanowienie Trybunału (czwarta izba) z dnia 10 maja 2007 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Baden-Württemberg — Niemcy) — Lasertec Gesellschaft für Stanzformen mbH przeciwko Finanzamt Emmendingen (Artykuł 104 § 3 akapit pierwszy regulaminu — Swobodny przepływ kapitału — Swoboda przedsiębiorczości — Podatki — Podatek dochodowy od osób prawnych — Umowa pożyczki pomiędzy spółkami — Pożyczkobiorca będący spółką rezydentem — Udzielająca pożyczki spółka będąca współnikiem lub akcjonariuszem mająca siedzibę w państwie trzecim — Pojęcie „znacznego udziału” — Spłata odsetek z tytułu pożyczki — Kwalifikacja — Ukryta wypłata zysku)	7
2007/C 155/12	Sprawa C-312/05 P: Postanowienie Trybunału (szósta izba) z dnia 27 marca 2007 r. — TeleTech Holdings, Inc. przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM), Teletech International SA (Odwołanie — Wspólnotowy znak towarowy — Rozporządzenie (WE) nr 40/94 — Słowny wspólnotowy znak towarowy — Wniosek o unieważnienie — Słowny wcześniejszy krajowy znak towarowy)	7
2007/C 155/13	Sprawa C-155/07: Skarga wniesiona w dniu 20 marca 2007 r. — Parlament Europejski przeciwko Radzie Unii Europejskiej	8
2007/C 155/14	Sprawa C-166/07: Skarga wniesiona w dniu 26 marca 2007 r. — Parlament Europejski przeciwko Radzie Unii Europejskiej	8
2007/C 155/15	Sprawa C-169/07: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgerichtshof (Austria) w dniu 30 marca 2007 r. — Hartlauer Handelsgesellschaft mbH przeciwko Wiener Landesregierung i Oberösterreichische Landesregierung	8
2007/C 155/16	Sprawa C-173/07: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht Frankfurt am Main (Niemcy) w dniu 2 kwietnia 2007 r. — Emirates Airlines Direktion für Deutschland przeciwko Diether Schenkel	9
2007/C 155/17	Sprawa C-185/07: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez House of Lords (Zjednoczone Królestwo) w dniu 2 kwietnia 2007 r. — RAS Riunione Adriatica Di Sicurtà SpA i in. przeciwko West Tankers Inc.	9

2007/C 155/18	Sprawa C-196/07: Skarga wniesiona w dniu 11 kwietnia 2007 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Hiszpanii	10
2007/C 155/19	Sprawa C-203/07 P: Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (pierwsza izba) wydanego w dniu 17 stycznia 2007 r. w sprawie T-231/04, Republika Grecka przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, wniesione w dniu 16 kwietnia 2007 r. przez Republikę Grecką	10
2007/C 155/20	Sprawa C-208/07: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bayerisches Landessozialgericht w dniu 20 kwietnia 2007 r. — Petra von Chamier-Glischinki przeciwko Deutsche Angestellten-Krankenkasse	11
2007/C 155/21	Sprawa C-211/07: Skarga wniesiona w dniu 20 kwietnia 2007 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Irlandii	11
2007/C 155/22	Sprawa C-212/07 P: Odwołanie od wyroku wydanego w dniu 15 lutego 2007 r. w sprawie T-204/04 Indorata-Serviços e Gestão, Lda przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), wniesione w dniu 23 kwietnia 2007 r. przez Indorata-Serviços e Gestão, Lda	12
2007/C 155/23	Sprawa C-215/07: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy) w dniu 24 kwietnia 2007 r. — Verlag Schawe GmbH przeciwko Sächsisches Druck- und Verlagshaus AG	12
2007/C 155/24	Sprawa C-217/07: Skarga wniesiona w dniu 25 kwietnia 2007 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Niderlandów	13
2007/C 155/25	Sprawa C-219/07: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad van State (Belgia) w dniu 27 kwietnia 2007 r. — VZW de Nationale Raad van Dierenkwekers en Liefhebbers i VZW Andibel przeciwko państwu belgijskiemu	13
2007/C 155/26	Sprawa C-222/07: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo (Hiszpania) w dniu 3 maja 2007 r. — UTECA (Unión de Televisiones Comerciales Asociadas) przeciwko Federación de Asociaciones de Productores Audiovisuales, Ente Público RTVE i Administración del Estado	14
2007/C 155/27	Sprawa C-224/07: Skarga wniesiona w dniu 4 maja 2007 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga	14
2007/C 155/28	Sprawa C-226/07: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Düsseldorf (Niemcy) w dniu 7 maja 2007 r. — Flughafen Köln/Bonn GmbH przeciwko Hauptzollamt Köln	15
2007/C 155/29	Sprawa C-229/07: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal administratif de Paris (Francja) w dniu 9 maja 2007 r. — Diana Mayeur przeciwko Ministère de la santé et des solidarités	15
2007/C 155/30	Sprawa C-230/07: Skarga wniesiona w dniu 8 maja 2007 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Niderlandów	16
2007/C 155/31	Sprawa C-234/07: Skarga wniesiona w dniu 10 maja 2007 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Portugalskiej	16
2007/C 155/32	Sprawa C-244/07: Skarga wniesiona w dniu 22 maja 2007 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga	16
2007/C 155/33	Sprawa C-245/07: Skarga wniesiona w dniu 22 maja 2007 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Federalnej Niemiec	17
2007/C 155/34	Sprawa C-250/07: Skarga wniesiona w dniu 24 maja 2007 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej	17

Sąd Pierwszej Instancji

2007/C 155/35	Funkcjonowanie Sądu w dniach 1-17 września 2007 r.	19
2007/C 155/36	Sprawa T-151/01: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 24 maja 2007 r. — Duales System Deutschland przeciwko Komisji (Konkurencja — Nadużycie pozycji dominującej — System zbiórki i odzysku opakowań wprowadzanych do obrotu w Niemczech i oznaczonych logo Der Grüne Punkt — Decyzja stwierdzająca nadużywanie pozycji dominującej — Przeszkody w wejściu na rynek — Opłata należna z tytułu „umowy o używanie logo”)	19
2007/C 155/37	Sprawa T-289/01: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 24 maja 2007 r. — Duales System Deutschland przeciwko Komisji (Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — System zbiórki i odzysku opakowań wprowadzanych do obrotu w Niemczech i oznaczonych logo Der Grüne Punkt — Decyzja o wyłączeniu — Obowiązki nałożone przez Komisję w celu zapewnienia konkurencji — Wyłączność przyznana przedsiębiorstwom prowadzącym zbiórkę przez korzystający z ich usług podmiot zarządzający systemem — Ograniczenie konkurencji — Konieczność zapewnienia dostępu konkurentów do urządzeń służących do prowadzenia zbiórki, z których korzysta podmiot zarządzający systemem — Zobowiązania podjęte przez podmiot zarządzający systemem)	19
2007/C 155/38	Sprawa T-324/04: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 16 maja 2007 r. — F przeciwko Komisji (Służba publiczna — Urzędnicy — Dodatek zagraniczny — Skarga o uchylenie — Skarga o odszkodowanie — Art. 4 ust. 1 lit. a) załącznika VII do regulaminu pracowniczego — Pojęcie organizacji międzynarodowej — Zwykle miejsce zamieszkania i główna działalność zawodowa — Odmowa ze skutkiem wstecznym dodatku zagranicznego — Zwrot nadpłaconych kwot)	20
2007/C 155/39	Sprawa T-491/04: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 16 maja 2007 r. — Merant przeciwko OHIM — Focus Magazin Verlag (FOCUS) (Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie wspólnotowego słownego znaku towarowego FOCUS — Wcześniejszy krajowy graficzny znak towarowy MICRO FOCUS — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Podobieństwo oznaczeń — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94)	20
2007/C 155/40	Sprawa T-500/04: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 22 maja 2007 r. — Komisja przeciwko IIC (Klauzula arbitrażowa — Właściwość Sądu — Zwrot zaliczki wypłaconej przez Wspólnotę na finansowane projekty z dziedziny transeuropejskich sieci telekomunikacyjnych — Utrata roszczenia — Koszty podlegające zwrotowi a poniesione koszty)	21
2007/C 155/41	Sprawa T-137/05: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 16 maja 2007 r. — La Perla przeciwko OHIM — Worldgem Brands (NIMEI LA PERLA MODERN CLASSIC) (Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie unieważnienia — Wspólnotowy słowny znak towarowy NIMEI LA PERLA MODERN CLASSIC — Wcześniejsze krajowe graficzne i słowne znaki towarowe La PERLA i LA PERLA PARFUMS — Względna podstawa odmowy rejestracji — Artykuł 52 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 40/94 — Artykuł 8 ust. 5 rozporządzenia nr 40/94)	21
2007/C 155/42	Sprawa T-158/05: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 16 maja 2007 r. — Trek Bicycle przeciwko OHIM — Audi (ALLTREK) (Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie wspólnotowego słownego znaku towarowego ALLTREK — Wcześniejszy krajowy słowny znak towarowy TREK — Względna podstawa odmowy rejestracji — Brak prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd — Brak podobieństwa towarów — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94)	22
2007/C 155/43	Sprawa T-198/05: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 22 maja 2007 r. — Mebrom przeciwko Komisji (Odpowiedzialność pozaumowna — Przywóz bromku metylu do Unii Europejskiej — Opóźnienie w przygotowaniu strony internetowej służącej do składania wniosków o pozwolenia na przywóz i kontyngenty oraz uzyskiwania tych pozwoleń i kontyngentów — Artykuł 6 i 7 rozporządzenia 2037/2000 — Szkoda w postaci utraconych korzyści — Rzeczywiście понесiona szkoda)	22

2007/C 155/44	Sprawa T-216/05: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 22 maja 2007 r. — Mebrom przeciwko Komisji (Ochrona warstwy ozonowej — Przywóz bromku metylu do Unii Europejskiej — Odmowa przyznania kontyngentów przywozowych dla zastosowań krytycznych na 2005 r. — Skarga o stwierdzenie nieważności — Dopuszczalność — Wykonanie art. 3, 4, 6 oraz 7 rozporządzenia (WE) nr 2037/2000 — Uzasadnione oczekiwania — Pewność prawa) 22	22
2007/C 155/45	Sprawy połączone T-241/05, od T-262/05 do T-264/05, T-346/05, T-347/05, od T-29/06 do T-31/06: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 23 maja 2007 r. — Procter & Gamble przeciwko OHIM (Kwadratowe białe tabletki z kolorowym rysunkiem kwiatu) (Wspólnotowy znak towarowy — Zgłoszenia wspólnotowych trójwymiarowych znaków towarowych — Kwadratowe białe tabletki z kolorowym rysunkiem kwiatu — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94 — Brak charakteru odróżniającego) 23	23
2007/C 155/46	Sprawa T-342/05: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 23 maja 2007 r. — Henkel przeciwko OHIM — SERCA (COR) (Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie wspólnotowego słownego znaku towarowego COR — Wcześniejszy krajowy graficzny znak towarowy zawierający element słowny „dor” wyrażony pismem gotyckim — Względna podstawa odmowy rejestracji — Brak prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94) 23	23
2007/C 155/47	Sprawa T-223/06 P: Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 23 maja 2007 r. — Parlament przeciwko Eistrupowi (Odwołanie — Skarga podpisana przez adwokata przy pomocy pieczęci — Niedopuszczalność skargi) 24	24
2007/C 155/48	Sprawa T-18/07 R: Postanowienie prezesa Sądu Pierwszej Instancji z dnia 21 maja 2007 r. — Kronberger przeciwko Parlamentowi (Postępowanie w sprawie środka tymczasowego — Akt dotyczący wyborów członków Parlamentu Europejskiego — Wniosek o zastosowanie środków tymczasowych — Niedopuszczalność) 24	24
2007/C 155/49	Sprawa T-118/07: Skarga wniesiona w dniu 16 kwietnia 2007 r. — Publicidade de Portugal e Televisão, SA przeciwko OHIM — Rentrak (PPT) 24	24
2007/C 155/50	Sprawa T-131/07: Skarga wniesiona w dniu 24 kwietnia 2007 r. — Mohr & Sohn przeciwko Komisji 25	25
2007/C 155/51	Sprawa T-137/07: Skarga wniesiona w dniu 2 maja 2007 r. — Portela — Comércio de artigos ortopédicos e hospitalares przeciwko Komisji 25	25
2007/C 155/52	Sprawa T-138/07: Skarga wniesiona w dniu 4 maja 2007 r. Schindler Holding i in. przeciwko Komisji 27	27
2007/C 155/53	Sprawa T-139/07: Skarga wniesiona w dniu 2 maja 2007 r. — Pioneer Hi-Bred International przeciwko Komisji 28	28
2007/C 155/54	Sprawa T-140/07: Skarga wniesiona w dniu 26 kwietnia 2007 r. — Chi Mei Optoelectronics Europe i Chi Mei Optoelectronics UK przeciwko Komisji 28	28
2007/C 155/55	Sprawa T-144/07: Skarga wniesiona w dniu 7 maja 2007 r. — ThyssensKrupp Liften Ascenseurs przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich 29	29
2007/C 155/56	Sprawa T-145/07: Skarga wniesiona w dniu 7 maja 2007 r. — OTIS i in. przeciwko Komisji 30	30
2007/C 155/57	Sprawa T-146/07: Skarga wniesiona w dniu 7 maja 2007 r. — United Technologies przeciwko Komisji 30	30
2007/C 155/58	Sprawa T-147/07: Skarga wniesiona w dniu 7 maja 2007 r. — ThyssenKrupp Aufzüge i ThyssenKrupp Fahrtreppen przeciwko Komisji 31	31
2007/C 155/59	Sprawa T-148/07: Skarga wniesiona w dniu 7 maja 2007 r. — ThyssenKrupp Ascenseurs Luxembourg przeciwko Komisji 32	32

2007/C 155/60	Sprawa T-149/07: Skarga wniesiona w dniu 7 maja 2007 r. — ThyssenKrupp Elevator przeciwko Komisji	33
2007/C 155/61	Sprawa T-150/07: Skarga wniesiona w dniu 7 maja 2007 r. — ThyssenKrupp przeciwko Komisji	33
2007/C 155/62	Sprawa T-151/07: Skarga wniesiona w dniu 8 maja 2007 r. — KONE i In. przeciwko Komisji	34
2007/C 155/63	Sprawa T-152/07: Skarga wniesiona w dniu 7 maja 2007 r. — Lange Uhren przeciwko OHIM (graficzny znak towarowy przedstawiający zegarek)	35
2007/C 155/64	Sprawa T-154/07: Skarga wniesiona w dniu 8 maja 2007 r. — ThyssenKrupp Liften przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich	35
2007/C 155/65	Sprawa T-158/07: Skarga wniesiona w dniu 7 maja 2007 r. — COFAC przeciwko Komisji	36
2007/C 155/66	Sprawa T-159/07: Skarga wniesiona w dniu 7 maja 2007 r. — COFAC przeciwko Komisji	36
2007/C 155/67	Sprawa T-161/07: Skarga wniesiona w dniu 9 maja 2007 — Group Lottuss przeciwko OHIM — Ugly (COYOTE UGLY)	37
2007/C 155/68	Sprawa T-162/07: Skarga wniesiona w dniu 8 maja 2007 r. — Pigasos Alieftiki Naftiki Etairia przeciwko Komisji	37
2007/C 155/69	Sprawa T-164/07 P: Odwołanie od wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej wydanego w dniu 1 marca 2007 r. w sprawie F-30/05 Sundholm przeciwko Komisji, wniesione w dniu 14 maja 2007 r. przez Sundholm	38
2007/C 155/70	Sprawa T-165/07: Skarga wniesiona w dniu 8 maja 2007 r. — Red Bull przeciwko OHIM — Grupo Osborne (TORO)	39
2007/C 155/71	Sprawa T-166/07: Skarga wniesiona w dniu 8 maja 2007 r. — Włochy przeciwko Komisji	39
2007/C 155/72	Sprawa T-169/07: Skarga wniesiona w dniu 16 maja 2007 r. — Longevity Health Products przeciwko OHIM	40
2007/C 155/73	Sprawa T-174/07: Skarga wniesiona w dniu 21 maja 2007 r. — Volkswagen AG przeciwko OHIM	40
2007/C 155/74	Sprawa T-180/07: Skarga wniesiona w dniu 24 maja 2007 r. — Promomadrid Desarrollo Internacional de Madrid przeciwko OHIM (MADRIDEXPORTA)	41
2007/C 155/75	Sprawa T-183/07: Skarga wniesiona w dniu 28 maja 2007 — Polska/Komisja	41
2007/C 155/76	Sprawa T-438/05: Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 11 maja 2007 r. — Daishowa Seiki przeciwko OHIM — Tengelmann Warenhandels-gesellschaft (BIG PLUS)	42
2007/C 155/77	Sprawa T-148/06: Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 22 maja 2007 r. — Marie Claire przeciwko OHMI — Marie Claire Album (MARIE CLAIRE)	42
Sąd do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej		
2007/C 155/78	Sprawa F-97/06: Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (pierwsza izba) z dnia 22 maja 2007 r. — López Teruel przeciwko OHIM (Urzednicy — Niezdolność do pracy — Odmowa uwzględnienia wniosku o zwołanie komisji ds. niezdolności do pracy)	43
2007/C 155/79	Sprawa F-99/06: Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (pierwsza izba) z dnia 22 maja 2007 r. — López Teruel przeciwko OHIM (Urzednicy — Nieobecność w pracy wskutek choroby — Nieprawidłowości dotyczące nieobecności — Postępowanie arbitrażowe — Termin do wyznaczenia lekarza rozjemcy)	43

2007/C 155/80	Sprawa F-2/06: Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej (pierwsza izba) z dnia 2 maja 2007 r. — Marcuccio przeciwko Komisji (Urzednicy — Zabezpieczenie społeczne — Ubezpieczenie w razie wypadków w pracy i chorób zawodowych — Wypadek w pracy — Zamknięcie postępowania w sprawie zastosowania art. 73 regulaminu pracowniczego) 44
2007/C 155/81	Sprawy połączone F-27/06 i 75/06: Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej (trzecia izba) z dnia 24 maja 2007 r. — Lofaro przeciwko Komisji (Urzednicy — Członek personelu tymczasowego — Przedłużenie okresu próbnego — Zwolnienie z upływem okresu próbnego — Akt niekorzystny — Termin na wniesienie zażalenia — Niedopuszczalność) 44
2007/C 155/82	Sprawa F-43/07: Skarga wniesiona w dniu 9 maja 2007 r. — Korjus przeciwko Trybunałowi Sprawiedliwości 44
2007/C 155/83	Sprawa F-44/07: Skarga wniesiona w dniu 14 maja 2007 r. — Barbin przeciwko Parlamentowi 45
2007/C 155/84	Sprawa F-92/06: Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej z dnia 25 maja 2007 r. — Antas przeciwko Radzie 45

IV

(Zawiadomienia)

ZAWIADOMIENIA INSTYTUCJI I ORGANÓW UNII EUROPEJSKIEJ

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

(2007/C 155/01)

Ostatnia publikacja Trybunału Sprawiedliwości w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej

Dz.U. C 140 z 23.6.2007.

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 129 z 9.6.2007.

Dz.U. C 117 z 26.5.2007.

Dz.U. C 96 z 28.4.2007.

Dz.U. C 95 z 28.4.2007.

Dz.U. C 82 z 14.4.2007.

Dz.U. C 69 z 24.3.2007.

Teksty te są dostępne na stronach internetowych:

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 24 maja 2007 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez College van Beroep voor het bedrijfsleven — Niderlandy), Maatschap Schonewille-Prins przeciwko Minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit

(Sprawa C-45/05) ⁽¹⁾

(Struktury rolne — Systemy pomocy wspólnotowej — Sektor wołowiny — Identyfikacja i rejestracja bydła — Premia za ubój — Wyłączenie i obniżka)

(2007/C 155/02)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

College van Beroep voor het bedrijfsleven

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Maatschap Schonewille-Prins

Strona pozwana: Minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — College van Beroep voor het bedrijfsleven — Wykładnia art. 21 rozporządzenia Rady (WE) nr 1254/1999 z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku wołowiny i cielęciny (Dz.U. L 160, str. 21), art. 44, 45 i 47 ust. 2 rozporządzenia Komisji (WE) nr 2419/2001 z dnia 11 grudnia 2001 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania zintegrowanego systemu zarządzania i kontroli niektórych wspólnotowych systemów pomocy ustanowionych rozporządzeniem Rady (EWG) nr 3508/92 (Dz.U. L 327, str. 11) — Wykładnia art. 11 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 3887/92 z dnia 23 grudnia 1992 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania zintegrowanego systemu zarządzania i kontroli niektórych wspólnotowych systemów pomocy (Dz.U. L 391, str. 36) i art. 22 rozporządzenia (WE) nr 1760/2000 Parlamentu Europejskiego i Rady z 17 lipca 2000 r. ustanawiającego system identyfikacji i rejestracji bydła i dotyczącego etykietowania wo-

winy i produktów z wołowiny oraz uchylającego rozporządzenie Rady (WE) nr 820/97 (Dz.U. L 204, str. 1) — Premia za ubój — Przestrzeganie rozporządzenia 1760/2000 — Wyłączenia i obniżki wspólnotowe — Zastosowanie do wyjątków i obniżek krajowych — Korekty i uzupełnienia danych w skomputeryzowanej bazie danych

Sentencja

- 1) Artykuł 21 rozporządzenia Rady (WE) nr 1254/1999 z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku wołowiny i cielęciny należy interpretować w ten sposób, że niedochowanie terminu zgłoszenia danych o przewozie bydła do i z gospodarstwa do skomputeryzowanej bazy danych, przewidzianego w art. 7 ust. 1 tiret drugie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1760/2000 z 17 lipca 2000 r. ustanawiającego system identyfikacji i rejestracji bydła i dotyczącego etykietowania wołowiny i produktów z wołowiny oraz uchylającego rozporządzenie Rady (WE) nr 820/97, dyskwalifikuje daną sztukę bydła w zakresie uzyskania premii za ubój, a tym samym powoduje wyłączenie prawa do premii za to zwierzę.
- 2) Analiza drugiego pytania prejudycjalnego nie wykazała żadnego elementu, który w świetle zasady proporcjonalności miałby naruszać ważność art. 21 rozporządzenia nr 1254/1999 w zakresie, w jakim przepis ten stwierdza, że nie są spełnione warunki uzyskania premii za ubój w przypadku sztuki bydła, w stosunku do której nie dochowano terminu zgłoszenia do skomputeryzowanej bazy danych przewidzianego w art. 7 ust. 1 tiret drugie rozporządzenia nr 1760/2000, a tym samym powoduje wyłączenie prawa do premii za to zwierzę.
- 3) Artykuły 44 i 45 rozporządzenia Komisji (WE) nr 2419/2001 z dnia 11 grudnia 2001 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania zintegrowanego systemu zarządzania i kontroli niektórych wspólnotowych systemów pomocy ustanowionych rozporządzeniem Rady (EWG) nr 3508/92 nie znajdują zastosowania do wyłączenia prawa do premii za ubój sztuki bydła, w odniesieniu do której dane dotyczące przewozu z i do gospodarstwa nie zostały zgłoszone do skomputeryzowanej bazy danych w terminie przewidzianym w art. 7 ust. 1 tiret drugie rozporządzenia 1760/2000, z takim skutkiem, by zakwalifikować wspomnianą sztukę bydła do premii za ubój, nawet jeśli dane przekazane do tej bazy po terminie były prawidłowe.

4) Artykuł 11 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 3887/92 z dnia 23 grudnia 1992 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania zintegrowanego systemu zarządzania i kontroli niektórych wspólnotowych systemów pomocy lub art. 22 rozporządzenia nr 1760/2000 należy interpretować w ten sposób, że państwo członkowskie nie może ustanawiać sankcji krajowych polegających na obniżeniu całkowitej kwoty pomocy i wyłączeniu prawa do pomocy wspólnotowej, o którą może się ubiegać rolnik, który zgłosił wniosek o premię za ubój, ponieważ sankcje tego rodzaju zostały przewidziane w sposób szczegółowy w rozporządzeniu nr 3887/92.

(¹) Dz.U. C 93 z 16.4.2005.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 24 maja 2007 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgerechtshof — Austria) — Winfried L. Holböck przeciwko Finanzamt Salzburg-Land

(Sprawa C-157/05) (¹)

(Swobodny przepływ kapitału — Swoboda przedsiębiorczości — Podatek dochodowy — Wyplata dywidend — Dochody z kapitału pochodzące z państw trzecich)

(2007/C 155/03)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Verwaltungsgerichtshof

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Winfried L. Holböck

Strona pozwana: Finanzamt Salzburg-Land

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Verwaltungsgerechtshof — Wykładnia art. 56 i 57 WE — Przepisy krajowe dotyczące podatku od wypłacanych dywidend — Osoba fizyczna mająca miejsce zamieszkania na terytorium kraju, posiadająca dwie trzecie akcji spółki z siedzibą w państwie trzecim (Szwajcarii) — Opodatkowanie dywidend według zwykłej stawki podatku dochodowego, w odróżnieniu od dywidend krajowych, do których stosuje się opodatkowanie według stawki obniżonej

Sentencja

Artykuł. 57 ust. 1 WE musi być interpretowany w ten sposób, że art. 56 WE nie stoi na przeszkodzie stosowaniu przez państwo człon-

kowskie przepisów obowiązujących w dniu 31 grudnia 1993 r., które przewidując w odniesieniu do akcjonariusza otrzymującego dywidendy od spółki będącej rezydentem opodatkowanie według stawki równej połowie średniej stawki podatku, jednocześnie w odniesieniu do akcjonariusza otrzymującego dywidendy od spółki z siedzibą w państwie trzecim, w której posiada on dwie trzecie kapitału zakładowego, przewidują opodatkowanie według zwykłej stawki podatku dochodowego.

(¹) Dz.U. C 143 z 11.6.2005.

Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 24 maja 2007 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Hiszpanii

(Sprawa C-361/05) (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Gospodarowanie odpadami — Dyrektywy 75/442/EWG i 1999/31/WE — Składowiska Níjar, Hoyo de Miguel i Cueva del Mojón)

(2007/C 155/04)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: I. Martínez del Peral i M. Konstantinidis, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Hiszpanii (przedstawiciele: I. del Cuvillo Contreras i M. Muñoz Pérez)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Naruszenie art. 4, 9 i 13 dyrektywy Rady 75/442/EWG z dnia 15 lipca 1975 r. w sprawie odpadów (Dz.U. L 194, str. 39), zmienionej dyrektywą Rady 91/156/EWG z dnia 18 marca 1991 r. (Dz.U. L 78, p. 32), oraz art. 14 dyrektywy Rady 1999/31/WE z dnia 26 kwietnia 1999 r. w sprawie składowania odpadów (Dz.U. L 182, str. 1) — Składowiska Níjar, Hoyo de Miguel i Cueva del Mojón położone w La Mojonera

Sentencja

1) Nie przyjmując w wyznaczonym terminie przepisów niezbędnych dla zapewnienia stosowania w odniesieniu do składowisk Níjar, Hoyo de Miguel i Cueva del Mojón art. 4, 9 i 13 dyrektywy Rady 75/442/EWG z dnia 15 lipca 1975 r. w sprawie odpadów, zmienionej dyrektywą Rady 91/156/EWG z dnia 18 marca 1991 r., oraz art. 14 dyrektywy 1999/31/WE z dnia 26 kwietnia 1999 r. w sprawie składowania odpadów, Królestwo Hiszpanii uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy tych przepisów

2) Królestwo Hiszpanii zostaje obciążone kosztami postępowania

(¹) Dz.U. C 296 z 26.11.2005 r.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 24 maja 2007 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej

(Sprawa C-394/05) (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 2000/53/WE — Pojazdy wycofane z eksploatacji — Artykuł 3 ust. 5, art. 5 ust. 1, art. 7 ust. 2 i art. 8 ust. 3 i 4 — Nieprawidłowa transpozycja)

(2007/C 155/05)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: D. Recchia i M. Konstantinidis, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Włosa (przedstawiciele: I. M. Braguglia i P. Gentili, pełnomocnicy)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Naruszenie art. 2-8, 10 i 12 dyrektywy 2000/53/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 września 2000 r. w sprawie pojazdów wycofanych z eksploatacji (Dz.U. L 269, str. 34)

Sentencja

1) Przyjmując decreto legislativo nr 209 z dnia 24 czerwca 2003 r., który transponuje przepisy dyrektywy 2000/53/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 września 2000 r. w sprawie pojazdów wycofanych z eksploatacji do prawa krajowego w sposób niezgodny z tą dyrektywą, Republika Włosa uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciąży na mocy art. 3 ust. 5, art. 5 ust. 1, art. 7 ust. 2 lit. a) akapit drugi oraz art. 8 ust. 3 i 4 tej dyrektywy.

2) Republika Włosa zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 22 z 28.1.2006 r.

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 24 maja 2007 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Portugalskiej

(Sprawa C-43/06) (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 85/384/EWG — Architekci — Wzajemne uznawanie dyplomów, świadectw i innych dokumentów potwierdzających posiadanie kwalifikacji — Konieczność złożenia egzaminu wstępnego do izby architektów)

(2007/C 155/06)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: H. Støvlbæk i P. Guerra e Andrade, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Portugalska (Przedstawiciel: L. Fernandes, pełnomocnik)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Naruszenie art. 2 i 10 dyrektywy Rady 85/384/EWG z dnia 10 czerwca 1985 r. w sprawie wzajemnego uznawania dyplomów, świadectw i innych dowodów posiadania kwalifikacji w dziedzinie architektury, łącznie ze środkami ułatwiającymi skuteczne korzystanie z prawa przedsiębiorczości i swobody świadczenia usług (Dz.U. L 223, str. 15) — Wymóg złożenia egzaminu wstępnego do izby architektów państwa przyjmującego dla architektów z innych państw członkowskich niebędących członkami odpowiednich izb architektów

Sentencja

1) Wprowadzając wymóg złożenia przez osoby posiadające kwalifikacje zawodowe w dziedzinie architektury nabyte w innym państwie członkowskim egzaminu wstępnego do portugalskiej izby architektów, jeśli osoby te nie są członkami izby architektów innego państwa członkowskiego, Republika Portugalska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciąży na mocy art. 2 i art. 10 dyrektywy Rady 85/384/EWG z dnia 10 czerwca 1985 r. w sprawie wzajemnego uznawania dyplomów, świadectw i innych dowodów posiadania kwalifikacji w dziedzinie architektury, łącznie ze środkami ułatwiającymi skuteczne korzystanie z prawa przedsiębiorczości i swobody świadczenia usług, zmienionej przez dyrektywę 2001/19/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 maja 2001 r.

2) Republika Portugalska zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 86 z 8.4.2006.

Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 24 maja 2007 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Austrii

(Sprawa C-359/06) ⁽¹⁾

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 2001/45/WE — Polityka społeczna — Ochrona pracowników — Używanie sprzętu roboczego — Minimalne wymagania w zakresie bezpieczeństwa i higieny)

(2007/C 155/07)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: V. Kreuzschitz et I. Kaufmann-Bühler, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Austrii (Przedstawiciel: C. Pesendorfer, pełnomocnik)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Brak ustanowienia, w wyznaczonym terminie, wszelkich przepisów niezbędnych w celu zastosowania się do dyrektywy 2001/45/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 czerwca 2001 r. zmieniającej dyrektywę Rady 89/655/EWG dotyczącą minimalnych wymagań w zakresie bezpieczeństwa i higieny użytkowania sprzętu roboczego przez pracowników podczas pracy (druga dyrektywa szczegółowa w rozumieniu art. 16 ust. 1 dyrektywy 89/391/EWG) (Dz.U. L 195, str. 46)

Sentencja

- 1) Nie ustanawiając, w wyznaczonym terminie, wszelkich przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych w celu zastosowania się do dyrektywy 2001/45/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 czerwca 2001 r. zmieniającej dyrektywę Rady 89/655/EWG dotyczącą minimalnych wymagań w zakresie bezpieczeństwa i higieny użytkowania sprzętu roboczego przez pracowników podczas pracy (druga dyrektywa szczegółowa w rozumieniu art. 16 ust. 1 dyrektywy 89/391/EWG) odnośnie do krajów związkowych Burgenland i Karyntia, a odnośnie do kraju związkowego Dolnej Austrii przynajmniej nie powiadając o nich w tym terminie Komisji Wspólnot Europejskich, Republika Austrii uchybiła swoim zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy tej dyrektywy
- 2) Republika Austrii zostaje obciążona kosztami postępowania

⁽¹⁾ Dz.U. C 249 z 14.10.2006.

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 24 maja 2007 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga

(Sprawa C-364/06) ⁽¹⁾

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 2002/15/WE — Organizacja czasu pracy osób wykonujących czynności w trasie w zakresie transportu drogowego — Brak transpozycji w wyznaczonym terminie)

(2007/C 155/08)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciel: N. Yerrell, pełnomocnik)

Strona pozwana: Wielkie Księstwo Luksemburga (przedstawiciel: C. Schiltz, pełnomocnik)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Brak przyjęcia w wyznaczonym terminie przepisów niezbędnych do zastosowania się do dyrektywy 2002/15/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 marca 2002 r. w sprawie organizacji czasu pracy osób wykonujących czynności w trasie w zakresie transportu drogowego (Dz.U. L 80, str. 35)

Sentencja

- 1) Nie przyjmując przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do zastosowania się do dyrektywy 2002/15/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 marca 2002 r. w sprawie organizacji czasu pracy osób wykonujących czynności w trasie w zakresie transportu drogowego, Wielkie Księstwo Luksemburga uchybiło swoim zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy tej dyrektywy
- 2) Wielkie Księstwo Luksemburga zostaje obciążone kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 249 z 14.10.2006 r.

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 24 maja 2007 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Portugalii

(Sprawa C-375/06) ⁽¹⁾

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 2003/105/WE — Ochrona pracowników — Kontrola niebezpieczeństwa poważnych awarii związanych z substancjami niebezpiecznymi — Brak transpozycji w wyznaczonym terminie)

(2007/C 155/09)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: A. Caeiros i B. Schima, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Portugalska (przedstawiciele: L. Fernandes i F. Fraústo de Azevedo, pełnomocnicy)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Brak ustanowienia w wyznaczonym terminie przepisów niezbędnych w celu dostosowania się dyrektywy 2003/105/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 2003 r. zmieniającej dyrektywę Rady 96/82/WE w sprawie kontroli niebezpieczeństwa poważnych awarii związanych z substancjami niebezpiecznymi (Dz.U. L 345, str. 97)

Sentencja

- 1) Nie ustanawiając w wyznaczonym terminie przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych w celu dostosowania się do art. 2 dyrektywy 2003/105/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 2003 r. zmieniającej dyrektywę Rady 96/82/WE w sprawie kontroli niebezpieczeństwa poważnych awarii związanych z substancjami niebezpiecznymi, Republika Portugalii uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy tej dyrektywy.
- 2) Republika Portugalii zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 261 z 28.10.2006.

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 24 maja 2006 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Portugalskiej

(Sprawa C-376/06) ⁽¹⁾

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 2001/42/WE — Ocena wpływu niektórych planów i programów na środowisko — Brak transpozycji w wyznaczonym terminie)

(2007/C 155/10)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: A. Caeiros i J.-B. Laignelot, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Portugalska (przedstawiciele: L. Fernandes i F. Fraústo de Azevedo, pełnomocnicy)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Brak ustanowienia w wyznaczonym terminie przepisów koniecznych w celu zastosowania się do dyrektywy 2001/42/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 czerwca 2001 r. w sprawie oceny wpływu niektórych planów i programów na środowisko (Dz.U. L 197, str. 30)

Sentencja

- 1) Nie ustanawiając w wyznaczonym terminie wszelkich przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych w celu zastosowania się do dyrektywy 2001/42/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 czerwca 2001 r. w sprawie oceny wpływu niektórych planów i programów na środowisko, Republika Portugalska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy tej dyrektywy.
- 2) Republika Portugalska zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 261 z 28.10.2006.

Postanowienie Trybunału (czwarta izba) z dnia 10 maja 2007 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Baden-Württemberg — Niemcy) — Lasertec Gesellschaft für Stanzformen mbH przeciwko Finanzamt Emmendingen

(Sprawa C-492/04) ⁽¹⁾

(Artykuł 104 § 3 akapit pierwszy regulaminu — Swobodny przepływ kapitału — Swoboda przedsiębiorczości — Podatki — Podatek dochodowy od osób prawnych — Umowa pożyczki pomiędzy spółkami — Pożyczkobiorca będący spółką rezydentem — Udzielająca pożyczki spółka będąca współnikiem lub akcjonariuszem mająca siedzibę w państwie trzecim — Pojęcie „znacznego udziału” — Spłata odsetek z tytułu pożyczki — Kwalifikacja — Ukryta wypłata zysku)

(2007/C 155/11)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Finanzgericht Baden-Württemberg

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Lasertec Gesellschaft für Stanzformen mbH

Strona pozwana: Finanzamt Emmendingen

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Finanzgericht Baden-Württemberg — Wykładnia art. 56 ust. 1, 57 ust. 1 i 58 WE — Krajowe przepisy podatkowe — Podatek dochodowy od osób prawnych — Opodatkowanie jako ukrytej wypłaty zysku spłaty odsetek przez spółkę będącą rezydentem tytułem wynagrodzenia za pożyczony kapitał na rzecz spółki będącej współnikiem lub akcjonariuszem mającej siedzibę w państwie trzecim

Sentencja

Przepis krajowy, na podstawie którego odsetki z tytułu pożyczki zapłacone przez spółkę kapitałową będącą rezydentem na rzecz współnika lub akcjonariusza nierezydenta posiadającego znaczny udział w kapitale tej spółki, są w pewnych warunkach uważane za ukrytą wypłatę zysku, podlegającą opodatkowaniu po stronie spółki będącej pożyczkobiorcą, zdecydowanie wywiera wpływ na korzystanie ze swobody podejmowania i wykonywania działalności gospodarczej w rozumieniu art. 43 i nast. WE. Nie można powoływać tych przepisów w sytuacji dotyczącej spółki państwa trzeciego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 31 z 5.2.2005.

Postanowienie Trybunału (szósta izba) z dnia 27 marca 2007 r. — TeleTech Holdings, Inc. przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM), Teletech International SA

(Sprawa C-312/05 P) ⁽¹⁾

(Odwołanie — Wspólnotowy znak towarowy — Rozporządzenie (WE) nr 40/94 — Słowny wspólnotowy znak towarowy — Wniosek o unieważnienie — Słowny wcześniejszy krajowy znak towarowy)

(2007/C 155/12)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona odwołująca się: TeleTech Holdings, Inc. (przedstawiciel: adwokat E. Armijo Chávarri)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciele: J. García Murillo i I. de Medrano Caballero, pełnomocnicy), Teletech International SA (przedstawiciele: adwokaci J.-F. Adelle i F. Zimeray)

Przedmiot

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (druga izba) z dnia 25 maja 2005 r. w sprawie T-288/03 TeleTech Holdings przeciwko OHIM (interwenient: Teletech International S.A.), w którym Sąd oddalił skargę na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (OHIM) uwzględniającą w części wniosek o unieważnienie wspólnotowego znaku towarowego „TELETECH GLOBAL VENTURES” skierowany przez spółkę Teletech International SA będącą uprawnioną do krajowego znaku towarowego „TELETECH INTERNATIONAL”

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) TeleTech Holdings, Inc. zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 281 z 12.11.2005.

Skarga wniesiona w dniu 20 marca 2007 r. — Parlament Europejski przeciwko Radzie Unii Europejskiej

(Sprawa C-155/07)

(2007/C 155/13)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Parlament Europejski (przedstawiciele: R. Passos, A. Baas, D. Gauci, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: M. Arpio Santacruz, M. Sims, D. Canga Fano, pełnomocnicy)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Rady 2006/1016/CE⁽¹⁾ z dnia 19 grudnia 2006 r. w sprawie przyznania gwarancji wspólnotowej Europejskiemu Bankowi Inwestycyjnemu w przypadku strat wynikających z pożyczek oraz gwarancji związanych z pożyczkami udzielonymi w związku z projektami realizowanymi poza Wspólnotą, z powodu naruszenia traktatu WE;
- obciążenie Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Parlament Europejski powołuje jeden zarzut na poparcie skargi, dotyczący błędnego wyboru podstawy prawnej zaskarżonej decyzji. Jako że decyzja ta w istocie dotyczyła przede wszystkim państw rozwijających się spośród państw uprawnionych lub potencjalnie uprawnionych do skorzystania z finansowania przez Europejski Bank Inwestycyjny objętego gwarancją wspólnotową, powinna zostać ona przyjęta na podstawie art. 179 WE i 181 A WE, a nie jedynie na podstawie ostatniego ze wskazanych artykułów, którego zakres stosowania nie obejmuje wspólnie z państwami rozwijającymi się.

⁽¹⁾ Dz.U. L 414, str. 95.

Skarga wniesiona w dniu 26 marca 2007 r. — Parlament Europejski przeciwko Radzie Unii Europejskiej

(Sprawa C-166/07)

(2007/C 155/14)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Parlament Europejski (przedstawiciele: I. Klavina i L. Visaggio, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: A. Vitro i M. Moore, pełnomocnicy)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia Rady (WE) nr 1968/2006 z dnia 21 grudnia 2006 r. w sprawie wkładów finansowych Wspólnoty do Międzynarodowego Funduszu na rzecz Irlandii (2007-2010)⁽¹⁾;
- obciążenie Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Parlament Europejski powołuje na poparcie skargi wyłącznie jeden zarzut oparty na błędnym wyborze podstawy prawnej zaskarżonego rozporządzenia. Jako że środki przewidziane rozporządzeniem są w istocie wkładami wspólnotowymi w dziedzinie spójności gospodarczej i społecznej, rozporządzenie to winno być ustanowione na podstawie art. 159 akapit trzeci WE, a nie na podstawie art. 308 WE, do którego można się odwołać wyłącznie w przypadku, gdy żaden inny przepis traktatu nie nadaje instytucjom wspólnotowym koniecznych kompetencji w celu wydania danego aktu.

⁽¹⁾ Dz.U. L 409, str. 81 i — sprostowanie — Dz.U. 2007, L 36, str. 31.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgerichtshof (Austria) w dniu 30 marca 2007 r. — Hartlauer Handelsgesellschaft mbH przeciwko Wiener Landesregierung i Oberösterreichische Landesregierung

(Sprawa C-169/07)

(2007/C 155/15)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Verwaltungsgerichtshof (Austria).

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Hartlauer Handelsgesellschaft mbH.

Strona pozwana: Wiener Landesregierung i Oberösterreichische Landesregierung.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 43 WE (w związku z art. 48 WE) stoi na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, zgodnie z którym dla utworzenia prywatnej placówki szpitalnej w formie samodzielnego ambulatorium dentystycznego (ambulatorium stomatologicznego) wymagane jest uzyskanie pozwolenia i pozwolenia tego nie udziela się, jeżeli, biorąc pod uwagę zadeklarowany cel placówki i przewidywany zakres oferowanych przez nią usług, w związku z istniejącą już ofertą usług miejscowych lekarzy, którzy zawarli umowy o świadczenie usług z kasami chorych, placówek prowadzonych przez kasy chorych i placówek, które zawarły umowy o świadczenie usług z kasami chorych, jak również miejscowych dentystów, którzy zawarli umowy o świadczenie usług z kasami chorych, nie ma zapotrzebowania na planowane ambulatorium stomatologiczne?
- 2) Czy dla treści odpowiedzi na pytanie pierwsze miałyby znaczenie, jeżeli w ramach oceny zapotrzebowania należy uwzględnić również istniejącą ofertę usług ambulatoryjnych świadczonych przez publiczno-prawne placówki szpitalne, prywatne placówki szpitalne użyteczności publicznej i pozostałe placówki szpitalne, które zawarły umowy o świadczenie usług z kasami chorych?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht Frankfurt am Main (Niemcy) w dniu 2 kwietnia 2007 r. — Emirates Airlines Direktion für Deutschland przeciwko Diether Schenkel

(Sprawa C-173/07)

(2007/C 155/16)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Oberlandesgericht Frankfurt am Main (Niemcy).

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Emirates Airlines Direktion für Deutschland.

Strona pozwana: Diether Schenkel.

Pytanie prejudycjalne

Czy przepis art. 3 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego

2004 r. ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylającego rozporządzenie (EWG) nr 295/91 ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że „lot” obejmuje podróż lotniczą od miejsca wylotu do miejsca lądowania i z powrotem w każdym bądź razie wtedy, gdy lot do miejsca przeznaczenia oraz lot powrotny zostały zarezerwowane równocześnie?

⁽¹⁾ Dz.U. L 46, str. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez House of Lords (Zjednoczone Królestwo) w dniu 2 kwietnia 2007 r. — RAS Riunione Adriatica Di Sicurta SpA i in. przeciwko West Tankers Inc.

(Sprawa C-185/07)

(2007/C 155/17)

Język postępowania: angielski

Sąd krajowy

House of Lords

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Riunione Adriatica Di Sicurta SpA (RAS)

Strona pozwana: West Tankers Inc.

Pytania prejudycjalne

Czy wydanie przez sąd państwa członkowskiego decyzji zakazującej danej osobie wszczynania i prowadzenia postępowania w innym państwie członkowskim ze względu na fakt, że takie postępowanie narusza zapis na sąd polubowny jest zgodne z rozporządzeniem (WE) nr 44/2001 ⁽¹⁾?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.U. L 12, str. 1).

Skarga wniesiona w dniu 11 kwietnia 2007 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Hiszpanii

(Sprawa C-196/07)

(2007/C 155/18)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciel: V. Di Bucci i E. Gippini Fournier, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Hiszpanii

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie, że niewycofując bezzwłocznie określonych warunków nałożonych decyzją Narodowego Komitetu Energetycznego (CNE) (warunki 1 — 6, 8 i 17), które zostały uznane za niezgodne z prawem wspólnotowym na mocy art. 1 decyzji Komisji z dnia 26 września 2006 r. (sprawa nr COMP/M.4197 — E.ON/Endesa — C(2006)4279 wersja ostateczna) oraz niewycofując do dnia 19 stycznia 2007 r. określonych warunków nałożonych decyzją Ministra (zmienione warunki 1, 10, 11 i 15) uznanych za niezgodne z prawem wspólnotowym na mocy art. 1 decyzji Komisji z dnia 20 grudnia 2006 r. (sprawa nr COMP/M.4197 — E.ON/Endesa — C(2006)7039 wersja ostateczna), Królestwo Hiszpanii uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy art. 2 obydwu decyzji;
- Obciążenie Królestwa Hiszpanii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Władze hiszpańskie nie wycofały określonych warunków nałożonych decyzją CNE (warunki 1 — 6, 8 i 17), które zostały uznane za niezgodne z prawem wspólnotowym na mocy art. 1 decyzji Komisji z dnia 26 września 2006 r. oraz nie wycofały zmienionych warunków nałożonych decyzją Ministra (zmienione warunki 1, 10, 11 i 15) uznanych za niezgodne z prawem wspólnotowym na mocy art. 1 decyzji Komisji z dnia 20 grudnia 2006 r.

Pierwsza decyzja zobowiązywała Królestwo Hiszpanii do wycofania powyższych warunków „bezzwłocznie”. Po upływie terminu wyznaczonego przez Komisję na zastosowanie się do uzasadnionej opinii minęło ponad sześć miesięcy od doręczenia pierwszej decyzji, zatem oczywiste jest, że Królestwo Hiszpanii nie wykonało „bezzwłocznie” zobowiązania nałożonego na nie w art. 2.

Królestwo Hiszpanii nie wycofało warunków uznanych w drugiej decyzji Komisji za niezgodne z prawem wspólnotowym mimo upływu terminu na zastosowanie się do tej decyzji, określonego na dzień 19 stycznia 2007 r.

W konsekwencji Królestwo Hiszpanii nie wykonało art. 2 pierwszej decyzji Komisji oraz art. 2 drugiej decyzji.

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (pierwsza izba) wydanego w dniu 17 stycznia 2007 r. w sprawie T-231/04, Republika Grecka przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, wniesione w dniu 16 kwietnia 2007 r. przez Republikę Grecką

(Sprawa C-203/07 P)

(2007/C 155/19)

Język postępowania: grecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Republika Grecka (przedstawiciele: P. Mylonopoulos i St. Trekli)

Druga strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania wnoszącego odwołanie

- uwzględnienie odwołania;
- uchylenie wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich w zaskarżonej części;
- uwzględnienie żądań zawartych w skardze;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Republika Grecka twierdzi, że Sąd Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich niewłaściwie zinterpretował art. 12, 13 i 15 wstępnego uzgodnienia w sprawie porozumienia i art. 14 uzgodnienia w sprawie dodatkowego porozumienia, a także zasady dobrej wiary i ochrony uzasadnionych oczekiwań, ponieważ orzekł, iż obowiązki państw członkowskich związane z projektami Abudża I i Abudża II określane są poprzez zachowanie się każdego z państw członkowskich, a nie, że mają one czysto umowny charakter i ustalane są na podstawie postanowień dwóch wymienionych wyżej uzgodnień. Tymczasem właściwa interpretacja tych postanowień umownych prowadzi do wniosku, że w odniesieniu do Republiki Greckiej nie powstały żadne obowiązki o charakterze pieniężnym, jako że uzgodnienie w sprawie dodatkowego porozumienia zostało przez nią podpisane, lecz nie było ratyfikowane, w związku z czym nie doszło do zatwierdzenia przez nią tego dokumentu. W konsekwencji nie wystąpiły wszystkie przesłanki, od spełnienia których uzależnione jest powstanie obowiązków o charakterze pieniężnym.

Republika Grecka podnosi, że Sąd Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich niewłaściwie zinterpretował postanowienie art. 15 wstępnego uzgodnienia w sprawie porozumienia, stwierdzając, iż przed podpisaniem uzgodnienia w sprawie dodatkowego porozumienia partnerzy zawarli w dniu 24 lutego 1997 r. w sposób dorozumiany porozumienie o realizacji projektu i że, w związku z tym, wymieniony wyżej art. 15 ust. 1 został w rzeczywistości uchylony lub zmieniony.

Skarga wniesiona w dniu 20 kwietnia 2007 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Irlandii

(Sprawa C-211/07)

(2007/C 155/21)

Język postępowania: angielski

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bayerisches Landessozialgericht w dniu 20 kwietnia 2007 r. — Petra von Chamier-Glisczinki przeciwko Deutsche Angestellten-Krankenkasse

(Sprawa C-208/07)

(2007/C 155/20)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciel: N. Yerrell, pełnomocnik)

Strona pozwana: Irlandia

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że utrzymując w mocy art. 5.2 i 5.3 Motor Insurance Agreement z dnia 31 maja 2004 r., a w szczególności przez i) wykluczenie wypłaty odszkodowania posiadaczom pojazdów w sytuacji gdy wszystkie pojazdy są nieubezpieczone oraz ii) ograniczając uprawnienie do wypłaty odszkodowania w stosunku do osób w nieubezpieczonym pojeździe, który nie spowodował szkody Republika Irlandii uchybiła zobowiązaniom, jakie ciążyą na niej na mocy dyrektywy Rady 84/5/EWG z dnia 30 grudnia 1983 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do ubezpieczenia w zakresie odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów silnikowych, a w szczególności art. 1 ust. 4 akapit trzeci teje oraz

— obciążenie Irlandii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Art. 5.3 Motor Insurance Agreement zawartego między ministrem transportu i Motor Insurers' Bureau of Ireland w dniu 31 maja 2004 r. („Agreement”) przewiduje wykluczenie wypłaty odszkodowania wszystkim kierowcom nieubezpieczonych pojazdów, niezależnie czy spowodowali wypadek czy nie, czym wykracza poza dozwolony zakres wykluczeń ustanowiony w art. 1 ust. 4 akapit trzeci dyrektywy.

Jeżeli chodzi o sytuację pasażerów podróżujących w nieubezpieczonych pojazdach, art. 5.2 Agreement przewiduje generalne wykluczenie wypłaty odszkodowania we wszystkich przypadkach, w których osoba, która doznała uszkodzenia ciała „wiedziała lub powinna była wiedzieć o braku ważnej polisy”. **Wszyscy** pasażerowie w nieubezpieczonych samochodach są zatem traktowani identycznie, niezależnie od tego czy podróżowali w pojeździe, który spowodował szkodę czy nie. Pozostaje

Sąd krajowy

Bayerisches Landessozialgericht

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Petra von Chamier-Glisczinki

Strona pozwana: Deutsche Angestellten-Krankenkasse

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 19 ust. 1 lit. a), ewentualnie w związku z ust. 2, rozporządzenia (EWG) nr 1408/71 ⁽¹⁾ należy interpretować na podstawie art. 18 WE i art. 39 i 49 WE w związku z art. 10 rozporządzenia (EWG) nr 1612/68 ⁽²⁾ w ten sposób, że pracownik lub osoba prowadząca działalność gospodarczą względnie członek rodziny nie otrzymuje świadczeń pieniężnych ani rzeczowych realizowanych przez instytucję miejsca zamieszkania na rachunek instytucji właściwej, jeżeli zgodnie z przepisami obowiązującymi instytucję miejsca zamieszkania dla osób u niej ubezpieczonych nie są przewidziane świadczenia rzeczowe, a jedynie świadczenia pieniężne?
- 2) Jeżeli roszczenie takie przysługuje, czy na podstawie art. 18 WE lub art. 39 i 49 WE przysługuje roszczenie o przejęcie kosztów — po uprzednim zezwoleniu — stacjonarnego pobytu w domu opieki w innym państwie członkowskim wobec instytucji właściwej w wysokości świadczeń, które należą się we właściwym państwie członkowskim?

⁽¹⁾ Dz.U. L 149, str. 2.

⁽²⁾ Dz.U. L 257, str. 2.

to w sprzeczności ze sformułowaniem art. 1 ust. 4 akapit trzeci, który wyraźnie rozróżnia te dwie sytuacje i ogranicza wyłączenie wypłaty odszkodowania w stosunku do tych osób (włączając kierowcę) w pojeździe, który **spowodował szkodę**.

Odwołanie od wyroku wydanego w dniu 15 lutego 2007 r. w sprawie T-204/04 Indorata-Serviços e Gestão, Lda przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), wniesione w dniu 23 kwietnia 2007 r. przez Indorata-Serviços e Gestão, Lda

(Sprawa C-212/07 P)

(2007/C 155/22)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Indorata-Serviços e Gestão, Lda (Przedstawiciel: T. Wallentin, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie w całości wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich z dnia 15 lutego 2007 r. (!) w sprawie T-204/04
- obciążenie Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego kosztami postępowania

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie opiera swe odwołanie od wskazanego wyroku na czterech zarzutach.

W ramach pierwszego zarzutu wnosząca odwołanie podnosi, że miało miejsce naruszenie art. 7 ust. 1 lit b) rozporządzenia nr 40/94. Wbrew twierdzeniom Sądu, słowo „HAIRTRANSFER” może zostać zarejestrowane, ponieważ jest fantazyjne, w związku z czym posiada charakter odróżniający i dlatego też nadaje się do tego, aby odróżnić oznaczone nim towary i usługi skarżącej od produktów innych przedsiębiorstw.

W ramach drugiego zarzutu wnosząca odwołanie podnosi, że miało miejsce naruszenie art. 7 ust. 1 lit c) rozporządzenia nr 40/94. Stwierdzając, że w ramach towarów klasyfikowanych do klasy 8 oznaczenie „HAIRTRANSFER” pozostaje w wystarczająco bezpośrednim i konkretnym związku z odpowiednimi

towarami, i że oznaczenie „HAIRTRANSFER” wskazuje odpowiedniemu kręgowi konsumentów przeznaczenie towarów z klasy 22 i w związku z tym, generalnie odznacza się również wystarczająco bezpośrednim i konkretnym związkiem z odpowiednimi towarami z klasy 22, Sąd dokonał błędnej wykładni przepisu, o którym mowa i błędnie go zastosował. Ponadto, „HAIRTRANSFER” nie może mieć charakteru opisowego względem towarów, którym odmówiono rejestracji, ponieważ towar nie może mieć „wyłącznie opisowej” funkcji dla usługi (!).

W ramach trzeciego zarzutu wnosząca odwołanie podnosi, że miało miejsce naruszenie zasady równego traktowania. Oznaczenia z pewnością porównywalne z kombinacją słów, o której mowa, stanowią bowiem przedmiot decyzji Urzędu Harmonizacji dotyczących rejestracji jako wspólnotowych znaków towarowych. Skarżąca podniosła w postępowaniu przed sądem, że wskazane oznaczenia mają charakter odróżniający również na podstawie utrwalonego orzecznictwa Urzędu Harmonizacyjnego, Austriackiego Urzędu Patentowego i urzędów patentowych licznych państw członkowskich.

Wreszcie, w ramach czwartego zarzutu, wnosząca odwołanie podnosi, że miało miejsce naruszenie ogólnych zasad prawa wspólnotowego. Zaskarżony wyrok sądu narusza bowiem nakaz rzeczowości i zasadę spójności przy orzekaniu poprzez dokonanie w ramach tego samego wniosku o rejestrację wspólnotowego znaku towarowego rozróżnienia, które jest niezrozumiałe pod względem rzeczowym. Jest w pełni oczywiste, że nieuwzględniona przez Urząd Harmonizacji usługa „zagęszczania włosów” z klasy 44 jest zawarta w ramach usługi przedłużania włosów. Dopuszczenie oznaczenia „HAIRTRANSFER” dla usługi „przedłużania włosów” i nieuwzględnienie usługi „zagęszczania włosów” jest w związku z tym rzeczowo nieuzasadnione.

(!) Dz.U. C 82, str. 32.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy) w dniu 24 kwietnia 2007 r. — Verlag Schawe GmbH przeciwko Sächsisches Druck- und Verlagshaus AG

(Sprawa C-215/07)

(2007/C 155/23)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Verlag Schawe GmbH

Strona pozwana: Sächsisches Druck- und Verlagshaus AG

Pytania prejudycjalne

1. Czy art. 7 ust. 1 i 5, art. 9 dyrektywy 96/9/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 marca 1996 r. w sprawie ochrony prawnej baz danych⁽¹⁾ sprzeciwia się przepisom państwa członkowskiego, zgodnie z którymi urzędowa baza danych opublikowana w interesie publicznym w celu powszechnego dostępu do informacji (tu: systematyczny i pełny zbiór całej dokumentacji przetargowej z jednego landu) nie korzysta z ochrony sui-generis w rozumieniu dyrektywy?
2. W przypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie a): Czy dzieje się tak również wówczas, gdy (urzędowa) baza danych nie została utworzona przez organ państwowy, lecz na jego zlecenie przez prywatne przedsiębiorstwo, któremu wszystkie instytucje zamawiające tego landu muszą bezpośrednio udostępnić swoją dokumentację przetargową do opublikowania?

⁽¹⁾ Dz.U. L 77, str. 20.

Skarga wniesiona w dniu 25 kwietnia 2007 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Niderlandów

(Sprawa C-217/07)

(2007/C 155/24)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: W. Wils i P. Dejmek, w charakterze pełnomocników)

Strona pozwana: Królestwo Niderlandów

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że nie przyjmując środków prawnych i administracyjnych niezbędnych do zastosowania się do dyrektywy 2004/49/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r.⁽¹⁾ w sprawie bezpieczeństwa kolei wspólnotowych oraz zmieniającej dyrektywę Rady 95/18/WE w sprawie przyznawania licencji przedsiębiorstwom kolejowym, oraz dyrektywę 2001/14/WE w sprawie alokacji zdolności przepustowej infrastruktury kolejowej i pobierania opłat za użytkowanie infrastruktury kolejowej oraz certyfikację w zakresie bezpieczeństwa (Dyrektywa w sprawie bezpieczeństwa kolei),

oraz do

dyrektywy 2004/50/WE⁽²⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. zmieniającej dyrektywę Rady 96/48/WE w sprawie interoperacyjności transeuropejskiego systemu kolei dużych prędkości i dyrektywę 2001/16/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie interoperacyjności transeuropejskiego systemu kolei konwencjonalnej,

a przynajmniej nie informując Komisji o tych środkach, Królestwo Niderlandów uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciąży na mocy tych dyrektyw;

— obciążenie Królestwa Niderlandów kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin transpozycji tych dyrektyw do prawa krajowego upłynął w dniu 30 kwietnia 2006 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 164, str. 44.

⁽²⁾ Dz.U. L 164, str. 114.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad van State (Belgia) w dniu 27 kwietnia 2007 r. — VZW de Nationale Raad van Dierenkwekers en Liefhebbers i VZW Andibel przeciwko państwu belgijskiemu

(Sprawa C-219/07)

(2007/C 155/25)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Raad van State (Belgia)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: VZW de Nationale Raad van Dierenkwekers en Liefhebbers i VZW Andibel.

Strona pozwana: Państwo belgijskie

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 30 Traktatu z dnia 25 marca 1957 r. ustanawiającego Wspólnotę Europejską rozpatrywany zarówno odrębnie, jak i w związku z rozporządzeniem Rady (WE) nr 338/97⁽¹⁾ z dnia 9 grudnia 1996 r. w sprawie ochrony gatunków dzikiej fauny i flory w drodze regulacji handlu nimi należy rozumieć w ten sposób, że wprowadzony w celu wykonania art. 3a § 1 Wet betreffende de bescherming en het welzijn der dieren z dnia 14 sierpnia 1986 r. [ustawy o ochronie zwierząt] i odnoszący się do ssaków, zakaz

przywozu oraz handlu zwierzętami, które pochodzą z innego państwa członkowskiego i są objęte załącznikami B, C lub D do rozporządzenia lub też nie zostały wymienione w tym rozporządzeniu, nie jest uzasadniony, jeżeli ssaki te mogą być utrzymywane w tym państwie członkowskim na podstawie przepisów prawnych, które są zarazem zgodne z przepisami rozporządzenia?

- 2) Czy art. 30 traktatu WE lub rozporządzenie nr 338/97 stoi na przeszkodzie ustanowieniu przez państwo członkowskie przepisów zakazujących, na podstawie obowiązujących w tym państwie przepisów prawnych dotyczących ochrony zwierząt, wszelkiego wykorzystania handlowego innych gatunków niż gatunki wyraźnie wymienione w tych przepisach krajowych, jeżeli cel ochrony tych gatunków może zostać osiągnięty również — jak to zostało określone w art. 30 traktatu WE — w drodze działań w mniejszym stopniu ograniczających wewnątrzspółnotową wymianę handlową?

(¹) Dz.U. 1997 L 61, str. 1.

europejskich filmów kinematograficznych i filmów telewizyjnych?

- 2) W razie udzielenia na poprzednie pytanie odpowiedzi twierdzącej: czy krajowy środek, który oprócz wprowadzenia obowiązku prefinansowania, o którym mowa powyżej, przewiduje, że 60 % tego obowiązkowego finansowania przeznaczone ma być na utwory, których językiem oryginału jest hiszpański, jest zgodny z wyżej wspomnianą dyrektywą i z art. 12 WE, w związku z innymi szczególnymi unormowaniami, do których to ostatnie postanowienie się odnosi?
- 3) Czy obowiązek nałożony przez środek krajowy na operatorów telewizyjnych polegający na tym, że ci ostatni muszą przeznaczyć procent ich przychodów operacyjnych na prefinansowanie filmów kinematograficznych, gdzie 60 % tej kwoty musi być w szczególności przeznaczone na filmy, których językiem oryginału jest hiszpański, głównie produkowane przez hiszpański przemysł filmowy, stanowi pomoc państwa na rzecz tego przemysłu w rozumieniu art. 87 WE?

(¹) Dz.U. L 298, str. 23.

(²) Dz.U. L 202, str. 60.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo (Hiszpania) w dniu 3 maja 2007 r. — UTECA (Unión de Televisiones Comerciales Asociadas) przeciwko Federación de Asociaciones de Productores Audiovisuales, Ente Público RTVE i Administración del Estado

(Sprawa C-222/07)

(2007/C 155/26)

Język postępowania: hiszpański

Sąd krajowy

Tribunal Supremo

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: UTECA (Unión de Televisiones Comerciales Asociadas)

Strona pozwana: Federación de Asociaciones de Productores Audiovisuales, Ente Público RTVE i Administración del Estado

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 3 dyrektywy Rady 89/552/EWG (¹) z dnia 3 października 1989 r. w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich, dotyczących wykonywania telewizyjnej działalności transmisyjnej, zmienionej przez dyrektywę 97/36/WE (²) Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 czerwca 1997 r. pozwala państwom członkowskim nałożyć na operatorów telewizyjnych obowiązek przeznaczania procentu przychodu operacyjnego na prefinansowanie

Skarga wniesiona w dniu 4 maja 2007 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga

(Sprawa C-224/07)

(2007/C 155/27)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: N. Yerrell i P. Dejmek, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Wielkie Księstwo Luksemburga

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie, że nie przyjmując wszelkich przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do zastosowania się do dyrektywy 2004/49/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie bezpieczeństwa kolei wspólnotowych oraz zmieniającej dyrektywę Rady 95/18/WE w sprawie przyznawania licencji przedsiębiorstwom kolejowym, oraz dyrektywę 2001/14/WE w sprawie alokacji zdolności przepustowej infrastruktury kolejowej i pobierania opłat za użytkowanie infrastruktury kolejowej oraz certyfikację w zakresie bezpieczeństwa (Dyrektywa w sprawie bezpieczeństwa kolei) (¹), Wielkie Księstwo Luksemburga uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy art. 33 tej dyrektywy.

Ewentualnie:

stwierdzenie, że nie informując Komisji o przepisach ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do zastosowania się do dyrektywy 2004/49/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie bezpieczeństwa kolei wspólnotowych oraz zmieniającej dyrektywę Rady 95/18/WE w sprawie przyznawania licencji przedsiębiorstwom kolejowym, oraz dyrektywę 2001/14/WE w sprawie alokacji zdolności przepustowej infrastruktury kolejowej i pobierania opłat za użytkowanie infrastruktury kolejowej oraz certyfikację w zakresie bezpieczeństwa (Dyrektywa w sprawie bezpieczeństwa kolei), Wielkie Księstwo Luksemburga uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy art. 33 tej dyrektywy.

— Obciążenie Wielkiego Księstwa Luksemburga kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin transpozycji dyrektywy 2004/49/WE upłynął dnia 30 kwietnia 2006 r.

(¹) Dz.U. L 164, str. 44 i sprostowanie, Dz.U. L 220, str. 16.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Düsseldorf (Niemcy) w dniu 7 maja 2007 r. — Flughafen Köln/Bonn GmbH przeciwko Hauptzollamt Köln

(Sprawa C-226/07)

(2007/C 155/28)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Finanzgericht Düsseldorf

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Flughafen Köln/Bonn GmbH

Strona pozwana: Hauptzollamt Köln

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 14 ust. 1 lit. a) dyrektywy Rady 2003/96/WE z dnia 27 października 2003 r. w sprawie restrukturyzacji wspólnotowych przepisów ramowych dotyczących opodatkowania produktów energetycznych i energii elektrycznej (¹) należy interpretować w ten sposób, że przedsiębiorstwo, które używało opodatkowanego oleju gazowego z pozycji 2710 Nomenklatury Scalonej w celu produkcji energii elektrycznej i złożyło wniosek

o zwrot podatku, może powołać się bezpośrednio na ten przepis?

(¹) Dz.U. L 283, str. 51.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal administratif de Paris (Francja) w dniu 9 maja 2007 r. — Diana Mayeur przeciwko Ministère de la santé et des solidarités

(Sprawa C-229/07)

(2007/C 155/29)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Tribunal administratif de Paris

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Diana Mayeur

Strona pozwana: Ministère de la santé et des solidarités

Pytania prejudycjalne

Czy przepisy art. 23 dyrektywy 2004/38/WE z dnia 29 kwietnia 2004 r. (¹) pozwalają obywatelowi państwa trzeciego będącemu małżonkiem obywatela wspólnotowego powoływać się na przepisy wspólnotowe dotyczące wzajemnego uznawania dyplomów oraz swobody przedsiębiorczości i czy zobowiązują właściwe organy państwa członkowskiego, w którym złożony został wniosek o zezwolenie na wykonywanie zawodu regulowanego do tego, by wzięły pod uwagę wszystkie dyplomy, świadectwa i inne dokumenty, nawet jeżeli zostały wydane poza Unią Europejską, o ile zostały przynajmniej uznane w innym państwie członkowskim, jak również mające znaczenie dla sprawy doświadczenie wnioskodawcy oraz dokonały porównania kompetencji potwierdzonych tymi dokumentami i tym doświadczeniem z jednej strony oraz wiedzy i kwalifikacji wymaganych ustawodawstwem krajowym z drugiej strony?

(¹) Dyrektywa 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, zmieniająca rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylająca dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG (Dz.U. L 158, str. 77 oraz sprostowania: Dz.U. L 229, str. 35 i Dz.U. z 2005, L 197, str. 34).

Skarga wniesiona w dniu 8 maja 2007 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Niderlandów

(Sprawa C-230/07)

(2007/C 155/30)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: W. Wils i M. Shotter, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Niderlandów

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że Królestwo Niderlandów uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy art. 26 ust. 3 dyrektywy 2002/22/WE⁽¹⁾ nie zapewniając, by w stopniu technicznie możliwym, informacje o miejscu przebywania osoby wywołującej, były dostępne w odniesieniu do wywołań europejskiego numeru alarmowego 112,
- obciążenie Królestwa Niderlandów kosztami postępowania postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin na dokonanie transpozycji dyrektywy 2002/22/WE do prawa krajowego upłynął w dniu 24 lipca 2003 r.

⁽¹⁾ Dyrektywa 2002/22/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników (dyrektywa o usłudze powszechnej) (Dz.U. L 108, 24.4.2002, str. 51).

Skarga wniesiona w dniu 10 maja 2007 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Portugalskiej

(Sprawa C-234/07)

(2007/C 155/31)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: M. Shotter i G. Braga da Cruz, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Portugalska

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie, że poprzez brak zapewnienia w praktyce, by dla wszystkich wywołań jednego europejskiego numeru alarmowego „112” informacje o miejscu przebywania osoby wywołującej były udostępniane, w stopniu technicznie możliwym, władzom zajmującym się ratownictwem, Republika Portugalska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 26 ust. 3 dyrektywy 2002/22/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników (dyrektywa o usłudze powszechnej)⁽¹⁾
- obciążenie Republiki Portugalskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin transpozycji dyrektywy upłynął w dniu 24 lipca 2003 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 108, str. 51.

Skarga wniesiona w dniu 22 maja 2007 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga

(Sprawa C-244/07)

(2007/C 155/32)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: P. Dejmeck i N. Yerrell, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Wielkie Księstwo Luksemburga

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie, że nie przyjmując wszelkich przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do zastosowania się do dyrektywy 2004/50/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. zmieniającej dyrektywę Rady 96/48/WE w sprawie interoperacyjności transeuropejskiego systemu kolei dużych prędkości i dyrektywę 2001/16/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie interoperacyjności transeuropejskiego systemu kolei konwencjonalnej⁽¹⁾, Wielkie Księstwo Luksemburga uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy art. 33 tej dyrektywy.

Ewentualnie:

stwierdzenie, że nie informując Komisji o przepisach ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do zastosowania się do dyrektywy 2004/50/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. zmieniającej dyrektywę Rady 96/48/WE w sprawie interoperacyjności transeuropejskiego systemu kolei dużych prędkości i dyrektywę 2001/16/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie interoperacyjności transeuropejskiego systemu kolei konwencjonalnej, Wielkie Księstwo Luksemburga uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciąży na mocy art. 33 tej dyrektywy.

— Obciążenie Wielkiego Księstwa Luksemburga kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin transpozycji dyrektywy 2004/50/WE upłynął dnia 29 kwietnia 2006 r.

(¹) Dz.U. L 164, str. 114 i sprostowanie, Dz.U. L 220, str. 40.

Skarga wniesiona w dniu 22 maja 2007 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Federalnej Niemiec

(Sprawa C-245/07)

(2007/C 155/33)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: G. Braun, P. Dejmek, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Federalna Niemiec

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że nie ustanawiając przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych w celu zastosowania się do dyrektywy 2004/50/WE (¹) Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. zmieniającej dyrektywę Rady 96/48/WE (²) w sprawie interoperacyjności transeuropejskiego systemu kolei dużych prędkości i dyrektywę 2001/16/WE (³) Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie interoperacyjności transeuropejskiego systemu

kolei konwencjonalnej lub w każdym razie nie powiadamiając o ich przyjęciu Komisji Republika Federalna Niemiec uchybiła swoim zobowiązaniom, ciężącym na niej na mocy tej dyrektywy;

— obciążenie Republiki Federalnej Niemiec kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin na dokonanie dyspozycji dyrektywy 2004/50/WE upłynął w dniu 30 kwietnia 2006 r.

(¹) Dz.U. L 164, str. 114.

(²) Dz.U. L 235, str. 6.

(³) Dz.U. L 110, str. 1.

Skarga wniesiona w dniu 24 maja 2007 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej

(Sprawa C-250/07)

(2007/C 155/34)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: M. Patakia i D. Kukovec)

Strona pozwana: Republika Grecka

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że nie publikując uprzedniego zaproszenia do ubiegania się o zamówienie i bezzasadnie opóźniając udzielenie odpowiedzi na wniosek podmiotu, który zażądał przedstawienia powodów odrzucenia jego zgłoszenia, Republika Grecka uchybiła obowiązkowi opublikowania zaproszenia do ubiegania się o zamówienie poprzedzającego procedurę przedstawienia ofert, w świetle w art. 20 ust. 2 dyrektywy Rady 93/38/EWG (¹) z dnia 14 czerwca 1993 r. koordynującej procedury udzielania zamówień publicznych przez podmioty działające w sektorach gospodarki wodnej, energetyki, transportu i telekomunikacji, oraz obowiązkowi ciężącemu na niej na mocy art. 41 ust. 4 dyrektywy 93/38, w świetle wykładni tych przepisów dokonanej w orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich,

— obciążenie Republiki Greckiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Do Komisji wpłynęła skarga dotycząca nieprawidłowości w przetargu ogłoszonym przez Dimosia Epicheirisi Ilektrismou (publiczny zakład energii elektrycznej, zwany dalej „DEI”) na przeprowadzenie badania, dostarczenie, przetransportowanie, zainstalowanie i uruchomienie dwóch jednostek parowo-elektrycznych w stacji parowo-elektrycznej w Atherinolakko na Krecie.

Komisja podnosi, że DEI nie opublikowała zaproszenia do ubiegania się o zamówienie z naruszeniem art. 20 ust. 2 lit. a) dyrektywy 93/38/EWG, w którym mowa o wyjątkach mających zastosowanie przy spełnieniu przesłanek podlegających zawężającej wykładni. W szczególności zdaniem Komisji DEI nieprawidłowo zinterpretowała sformułowania „oferty nieprawidłowe” i „początkowe warunki zamówienia nie zostały w sposób istotny zmienione” w celu uzasadnienia zastosowania wyjątków na podstawie wskazanego przepisu.

Komisja uważa również, że w sprawie tej nie można powołać się na względy niezbędnej konieczności o pilnym charakterze lub na wydarzenia, których podmioty zamawiające nie mogły przewidzieć, w rozumieniu art. 20 ust. 2 lit. d), gdyż nie zostały one wykazane przez DEI.

Wreszcie w świetle orzecznictwa Trybunału, Komisja uważa, że doszło do znacznego opóźnienia w uzasadnieniu odrzucenia zgłoszenia podmiotu, który wystąpił ze skargą w tym zakresie, z naruszeniem art. 41 ust. 4 dyrektywy 93/38/EWG.

Wobec powyższego Komisja podnosi, że Republika Grecji uchybiła obowiązkowi przewidzianemu w art. 20 ust. 2 i art. 41 ust. 4 dyrektywy nr 93/38/EWG.

(¹) Dz.U. L 199 z 9.8.1993, str. 84.

SĄD PIERWSZEJ INSTANCJI

Funkcjonowanie Sądu w dniach 1-17 września 2007 r.

(2007/C 155/35)

Podczas swego posiedzenia plenarnego w dniu 6 czerwca 2007 r. Sąd postanowił, że z uwagi na wakacje sędziów, czterech nowych członków Sądu złoży ślubowanie przed Trybunałem dopiero po zakończeniu tych wakacji, oraz że w związku z tym, zgodnie z art. 5 akapit trzeci statutu Trybunału Sprawiedliwości, do czasu podjęcia obowiązków przez nowych członków Sądu:

- obowiązki prezesa Sądu będą wykonywane przez Prezesa B. Vesterdorfa;
- obowiązki prezesów izb w składzie pięciu sędziów będą wykonywane przez prezesów izb: M. Jaegera, J. Pirrunga, M. Vilarasa i H. Legala;
- obowiązki prezesa pierwszej izby będą wykonywane przez prezesa izby J. D. Cooke'a;
- decyzja z dnia 14 stycznia 2006 r. (Dz.U. C 10, str. 19) w sprawie składu izby odwoławczej i przydziału spraw tej izbie, decyzja z dnia 5 lipca 2006 r. (Dz.U. C 190, str. 14) w sprawie składu wielkiej izby i wyznaczenia sędziego do zastępowania prezesa Sądu przy rozpatrywaniu wniosków o zarządzanie środkami tymczasowymi oraz decyzja z dnia 15 stycznia 2007 r. (Dz.U. C 42, str. 22) w sprawie przydziału sędziów do izb i kryteriów przydziału spraw izbom nadal obowiązują.

Landbell AG für Rückhol-Systeme (Mayence, Niemcy); i Belland-Vision GmbH (Pegnitz, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci A. Rinne i A. Walz)

Przedmiot sprawy

Skarga o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji 2001/463/WE z dnia 20 kwietnia 2001 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 82 [WE] (Sprawa COMP D3/34493 — DSD) (Dz. U. L 166, str. 1).

Sentencja wyroku

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Skarżąca, Der Grüne Punkt — Duales System Deutschland GmbH, zostaje obciążona własnymi kosztami, jak również kosztami poniesionymi przez Komisję, Landbell AG Rückhol-Systeme i BellandVision GmbH, w tym kosztami związanymi z postępowaniem w przedmiocie zastosowania środka tymczasowego.
- 3) Vfw AG zostaje obciążona własnymi kosztami, w tym kosztami związanymi z postępowaniem w przedmiocie zastosowania środka tymczasowego.

(¹) Dz.U. C 289 z 13.10.2001.

Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 24 maja 2007 r. — Duales System Deutschland przeciwko Komisji

(Sprawa T-151/01) (¹)

(Konkurencja — Nadużycie pozycji dominującej — System zbiórki i odzysku opakowań wprowadzanych do obrotu w Niemczech i oznaczonych logo Der Grüne Punkt — Decyzja stwierdzająca nadużywanie pozycji dominującej — Przeszkody w wejściu na rynek — Opłata należna z tytułu „umowy o używanie logo”)

(2007/C 155/36)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Der Grüne Punkt — Duales System Deutschland GmbH, dawna Der Grüne Punkt — Duales System Deutschland AG (Kolonia, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci W. Deselaers, B. Meyring, E. Wagner i C. Weidemann)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: pełnomocnicy początkowo S. Rating, następnie P. Oliver i H. Gading i M. Schneider i ostatecznie W. Mölls i R. Sauer)

Interwienienci popierający stronę pozwaną: Vfw AG (Kolonia, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci H.F. Wissel i J. Dreyer);

Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 24 maja 2007 r. — Duales System Deutschland przeciwko Komisji

(Sprawa T-289/01) (¹)

(Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — System zbiórki i odzysku opakowań wprowadzanych do obrotu w Niemczech i oznaczonych logo Der Grüne Punkt — Decyzja o wyłączeniu — Obowiązki nałożone przez Komisję w celu zapewnienia konkurencji — Wylącznieść przyznana przedsiębiorstwom prowadzącym zbiórkę przez korzystający z ich usług podmiot zarządzający systemem — Ograniczenie konkurencji — Konieczność zapewnienia dostępu konkurentów do urzędzeń służących do prowadzenia zbiórki, z których korzysta podmiot zarządzający systemem — Zobowiązania podjęte przez podmiot zarządzający systemem)

(2007/C 155/37)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Der Grüne Punkt — Duales System Deutschland GmbH, poprzednio Der Grüne Punkt — Duales System Deutschland AG (Kolonia, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci W. Deselaers, B. Meyring, E. Wagner)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: początkowo S. Rating, następnie P. Oliver, H. Gading i M. Schneider, a następnie W. Mölls i R. Sauer, pełnomocnicy)

Interwenient popierający stronę pozwaną: Landbell AG für Rückhol-Systeme (Moguncja, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci A. Rinne i A. Walz)

Przedmiot sprawy

Skarga o stwierdzenie nieważności art. 3 decyzji Komisji 2001/837/WE z dnia 17 września 2001 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 81 traktatu WE i art. 53 porozumienia o EOG (sprawy COMP/34493 — DSD, COMP/37366 — Hofman + DSD, COMP/37299 — Edelhoff + DSD, COMP/37291 — Rechmann + DSD, COMP/37288 — ARGE i pięć innych przedsiębiorstw + DSD, COMP/37287 — AWG i pięć innych przedsiębiorstw + DSD, COMP/37526 — Feldhaus + DSD, COMP/37254 — Nehlsen + DSD, COMP/37252 — Schönmakers + DSD, COMP/37250 — Altvater + DSD, COMP/37246 — DASS + DSD, COMP/37245 — Scheele + DSD, COMP/37244 — SAK + DSD, COMP/37243 — Fischer + DSD, COMP/37242 — Trienekens + DSD, COMP/37267 — Interseroh + DSD) (Dz.U. L 319, str. 1), lub tytułem żądania ewentualnego skarga o stwierdzenie nieważności tej decyzji w całości, oraz stwierdzenie nieważności zobowiązania skarżącej, o którym mowa w motywie 72 tej decyzji.

Sentencja wyroku

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Skarżąca, Der Grüne Punkt — Duales System Deutschland GmbH, pokrywa trzy czwarte własnych kosztów, trzy czwarte kosztów poniesionych przez Komisję, a także koszty poniesione przez Landbell AG Rückhol-Systeme.
- 3) Komisja pokrywa jedną czwartą własnych kosztów i jedną czwartą kosztów poniesionych przez skarżącą.

(¹) Dz.U. C 44 z 16.2.2002.

Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 16 maja 2007 r. — F przeciwko Komisji

(Sprawa T-324/04) (¹)

(Służba publiczna — Urzędnicy — Dodatek zagraniczny — Skarga o uchylenie — Skarga o odszkodowanie — Art. 4 ust. 1 lit. a) załącznika VII do regulaminu pracowniczego — Pojęcie organizacji międzynarodowej — Zwykle miejsce zamieszkania i główna działalność zawodowa — Odmowa ze skutkiem wstecznym dodatku zagranicznego — Zwrot nadpłaconych kwot)

(2007/C 155/38)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: F (Rhode-Saint-Genèse, Belgia) (przedstawiciel: E. Boigelot, avocat)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciel: H. Krämer, pełnomocnik)

Przedmiot sprawy

Wniosek o uchylenie decyzji Komisji odmawiających skarżącemu ze skutkiem wstecznym dodatku zagranicznego i określających sposób zwrotu kwot nienależnie wypłaconych z tego tytułu oraz wniosek o zwrot wszystkich kwot potrąconych z wynagrodzenia skarżącego począwszy od lutego 2004 r., powiększonych o odsetki, a także wniosek o odszkodowanie i zadośćuczynienie za szkodę majątkową i doznaną krzywdę.

Sentencja wyroku

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Każda ze stron poniesie koszty własne.

(¹) Dz.U. C 300 z 4.12.2004.

Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 16 maja 2007 r. — Merant przeciwko OHIM — Focus Magazin Verlag (FOCUS)

(Sprawa T-491/04) (¹)

(Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie wspólnotowego słownego znaku towarowego FOCUS — Wcześniejszy krajowy graficzny znak towarowy MICRO FOCUS — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Podobieństwo oznaczeń — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94)

(2007/C 155/39)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Merant GmbH (Ismaning, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat A. Schulz)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciele: początkowo D. Schennen, następnie G. Schneider, pełnomocnicy)

Uczestnikiem postępowania przed Izbą Odwoławczą była również, interwenient przed Sądem: Focus Magazin Verlag GmbH (Monachium, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat U. Gürtler)

Przedmiot sprawy

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 18 października 2004 r. (sprawa R 542/2002-2) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Merant GmbH a Focus Magazin Verlag GmbH

Sentencja wyroku

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) z dnia 18 października 2004 r. (sprawa nr R 542/2002-2).
- 2) OHIM ponosi koszty własne oraz koszty poniesione przez skarżącą MerantGmbH.
- 3) Interwenient Focus Magazin Verlag GmbH ponosi koszty własne.

(¹) Dz.U. C 82 z 2.4.2005.

Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 22 maja 2007 r. — Komisja przeciwko IIC

(Sprawa T-500/04) (¹)

(Klauzula arbitrażowa — Właściwość Sądu — Zwrot zaliczki wypłaconej przez Wspólnotę na finansowane projekty z dziedziny transeuropejskich sieci telekomunikacyjnych — Utrata roszczenia — Koszty podlegające zwrotowi a poniesione koszty)

(2007/C 155/40)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: G. Braun, W. Wils i N. Knittlmayer, pełnomocnicy)

Strona pozwana: IIC Informations-Industrie Consulting GmbH (Königswinter, Niemcy) (przedstawiciele: E. Rott i J. Wolff, adwokaci)

Przedmiot sprawy

Skarga oparta na klauzuli arbitrażowej na podstawie art. 238 WE, mająca za przedmiot zasądzenie od pozwanej zwrotu części kwoty zaliczki wypłaconej przez Wspólnotę w wykonaniu pewnych umów o finansowanie zawartych w ramach programów kulturalnych

Sentencja wyroku

- 1) Zasadza się od IIC Informations-Industrie Consulting GmbH na rzecz Komisji Wspólnot Europejskich kwotę 179 337 EUR tytułem żądania głównego, powiększoną o odsetki za zwłokę w wysokości 4 % rocznie od dnia 1 listopada 1998 r. do chwili całkowitej spłaty należnych kwot.
- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 3) Wniosek IIC Informations-Industrie Consulting GmbH o udzielenie jej ochrony przed egzekucją niniejszego wyroku zostaje odrzucony.

- 4) IIC Informations-Industrie Consulting GmbH zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 82 z 2.4.2005.

Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 16 maja 2007 r. — La Perla przeciwko OHIM — Worldgem Brands (NIMEI LA PERLA MODERN CLASSIC)

(Sprawa T-137/05) (¹)

(Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie unieważnienia — Wspólnotowy słowny znak towarowy NIMEI LA PERLA MODERN CLASSIC — Wcześniejsze krajowe graficzne i słowne znaki towarowe La PERLA i LA PERLA PARFUMS — Względna podstawa odmowy rejestracji — Artykuł 52 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 40/94 — Artykuł 8 ust. 5 rozporządzenia nr 40/94)

(2007/C 155/41)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Gruppo La Perla SpA (Bologna, Włochy)(przedstawiciele: adwokaci R. Morresi i A. Dal Ferro)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciele: początkowo M. Capostagno, następnie O. Montalto, pełnomocnicy)

Uczestnikiem postępowania przed Izbą Odwoławczą była również, interwenient przed Sądem: Worldgem Brands — Gestão e Investimentos L^{da} dawniej Cielo Brands — Gestão e Investimentos Lda, (Madera, Portugalia) (przedstawiciele: adwokaci G. Bozzola i C. Bellomunno)

Przedmiot sprawy

Skarga na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 25 stycznia 2005 r. (sprawa R 537/2004-1) dotyczącą postępowania w sprawie unieważnienia między Gruppo La Perla SpA a Worldgem Brands — Gestão e Investimentos L^{da}.

Sentencja wyroku

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) z dnia 25 stycznia 2005 r. (sprawa nr R 537/2004-1).
- 2) Interwenient ponosi poza kosztami własnymi jedną trzecią kosztów skarżącej.

- 3) Skarżąca ponosi dwie trzecie kosztów własnych.
4) OHIM ponosi koszty własne.

(¹) Dz.U. C 132 z 28.5.2005.

**Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 16 maja 2007 r. —
Trek Bicycle przeciwko OHIM — Audi (ALLTREK)**

(Sprawa T-158/05) (¹)

(Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie wspólnotowego słownego znaku towarowego ALLTREK — Wcześniejszy krajowy słowny znak towarowy TREK — Względna podstawa odmowy rejestracji — Brak prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd — Brak podobieństwa towarów — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94)

(2007/C 155/42)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Trek Bicycle Corp. (Waterloo, Wisconsin, Stany Zjednoczone) (przedstawiciele: adwokaci J. Kroher i A. Hettenkofer)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciele: początkowo B. Müller, następnie G. Schneider, pełnomocnicy)

Uczestnikiem postępowania przed Izbą Odwoławczą była również, interwenient przed Sądem: Audi AG (Ingolstadt, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci L. von Zumbush i M. Groebl)

Przedmiot sprawy

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 2 lutego 2005 r. (sprawa R 587/2004-4) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Trek Bicycle Corp. a Audi AG.

Sentencja wyroku

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Skarżąca zostaje obciążona kosztami poniesionymi przez Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory).
- 3) Interwenient ponosi koszty własne.

(¹) Dz.U. C 171 z 9.7.2005.

**Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 22 maja 2007 r. —
Mebrom przeciwko Komisji**

(Sprawa T-198/05) (¹)

(Odpowiedzialność pozaumowna — Przywóz bromku metylu do Unii Europejskiej — Opóźnienie w przygotowaniu strony internetowej służącej do składania wniosków o pozwolenia na przywóz i kontyngenty oraz uzyskiwania tych pozwoleń i kontyngentów — Artykuł 6 i 7 rozporządzenia 2037/2000 — Szkada w postaci utraconych korzyści — Rzeczywiście poniesiona szkoda)

(2007/C 155/43)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Mebrom NV (Rieme-Ertvelde, Belgia) (przedstawiciele: C. Mereu i K. Van Maldegem, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: U. Wölker i X. Lewis, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Skarga o naprawienie szkody poniesionej w świetle twierdzeń skarżącej wskutek nieustanowienia przez Komisję systemu pozwalającego skarżącej na przywóz do Unii Europejskiej w styczniu i lutym 2005 r. bromku metylu do zastosowań krytycznych,

Sentencja wyroku

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Skarżąca pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Komisję.

(¹) Dz.U. C 182, 32.7.2005.

**Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 22 maja 2007 r. —
Mebrom przeciwko Komisji**

(Sprawa T-216/05) (¹)

(Ochrona warstwy ozonowej — Przywóz bromku metylu do Unii Europejskiej — Odmowa przyznania kontyngentów przywozowych dla zastosowań krytycznych na 2005 r. — Skarga o stwierdzenie nieważności — Dopuszczalność — Wykonanie art. 3, 4, 6 oraz 7 rozporządzenia (WE) nr 2037/2000 — Uzasadnione oczekiwania — Pewność prawa)

(2007/C 155/44)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Mebrom NV (Rieme-Ertvelde, Belgia) (przedstawiciele: C. Mereu oraz K. Van Maldegem, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: U. Wölker oraz X. Lewis, pełnomocnicy)

Przedmiot

Wniosek o stwierdzenie nieważności decyzji, która miała być zawarta w piśmie Komisji z dnia 11 kwietnia 2005 r., skierowanym do skarżącej i dotyczącym przyznania kontyngentów przywozowych bromku metylu na 2005 r.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Skarżąca pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Komisję.

(¹) Dz.U. C 182 z 23.7.2005.

Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 23 maja 2007 r. — Procter & Gamble przeciwko OHIM (Kwadratowe białe tabletki z kolorowym rysunkiem kwiatu)

(Sprawy połączone T-241/05, od T-262/05 do T-264/05, T-346/05, T-347/05, od T-29/06 do T-31/06) (¹)

(Wspólnotowy znak towarowy — Zgłoszenia wspólnotowych trójwymiarowych znaków towarowych — Kwadratowe białe tabletki z kolorowym rysunkiem kwiatu — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94 — Brak charakteru odróżniającego)

(2007/C 155/45)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: The Procter & Gamble Company (Cincinnati, Ohio, Stany Zjednoczone) (przedstawiciel: G. Kuipers, adwokat)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciele: początkowo D. Schennen, następnie G. Schneider, pełnomocnicy)

Przedmiot

Dziewięć skarg na decyzje Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 14 kwietnia 2005 r. (sprawa R 843/2004-1), 3 maja 2005 r. (sprawa R 845/2004-1), 4 maja 2005 r. (sprawa R 849/2004-1), 1 czerwca 2005 r. (sprawa R 1184/2004-1), 6 lipca 2005 r. (sprawy R 1188/2004-1 i R 1182/2004-1), 16 listopada 2005 r. (sprawa R 1183/2004-1), 21 listopada 2005 r. (sprawa R 1072/2004-1) i 22 listopada 2005 r. (sprawa R 1071/2004-1), dotyczące wniosków o rejestrację trójwymiarowych znaków towarowych.

Sentencja

- 1) Skargi zostają oddalone.
- 2) Skarżąca zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 205 z 20.8.2005.

Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 23 maja 2007 r. — Henkel przeciwko OHIM — SERCA (COR)

(Sprawa T-342/05) (¹)

(Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie wspólnotowego słownego znaku towarowego COR — Wcześniejszy krajowy graficzny znak towarowy zawierający element słowny „dor” wyrażony pismem gotyckim — Względna podstawa odmowy rejestracji — Brak prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94)

(2007/C 155/46)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Henkel KGaA (Düsseldorf, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat C. Osterrieth)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciele: początkowo A. Folliard-Monguiral, następnie G. Schneider, pełnomocnicy)

Uczestnikiem postępowania przed Izłą Odwoławczą OHIM była również: Serra Y Roca, SA (SERCA) (Barcelona, Hiszpania)

Przedmiot sprawy

Skarga o stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 14 lipca 2005 r. (sprawa R 556/2003-1) dotyczącej postępowania w sprawie sprzeciwu między Henkel KGaA a Serra Y Roca, S.A. (SERCA)

Sentencja wyroku

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Skarżąca zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 296 z 26.11.2005.

**Wyrok Sadu Pierwszej Instancji z dnia 23 maja 2007 r. —
Parlament przeciwko Eistrupowi**

(Sprawa T-223/06 P) ⁽¹⁾

(*Odwołanie — Skarga podpisana przez adwokata przy pomocy
pieczęci — Niedopuszczalność skargi*)

(2007/C 155/47)

Język postępowania: duński

Strony

Wnoszący odwołanie: Parlament Europejski (przedstawiciele: H. von Hertzen i L. Knudsen, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Ole Eistrup (Knebel, Dania) (przedstawiciele: S. Hjelmborg i M. Honoré, adwokaci)

Przedmiot

Odwołanie od postanowienia Sądu do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej (druga izba) z dnia 13 lipca 2006 r. w sprawie F-102/05 Eistrup przeciwko Parlamentowi (dotychczas nieopublikowane w Zbiorze), zmierzające do uchylenia tego postanowienia

Sentencja

- 1) Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej z dnia 13 lipca 2006 r. w sprawie F-102/05 Eistrup przeciwko Parlamentowi (dotychczas nieopublikowane w Zbiorze) zostaje uchylone.
- 2) Skarga wniesiona przez O. Eistrupa do Sądu do spraw Służby Publicznej w sprawie F-102/05 zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.
- 3) Każda ze stron poniesie własne koszty w zakresie zarówno postępowania w pierwszej instancji, jak i postępowania odwoławczego.

⁽¹⁾ Dz.U C 249 z 14.10.2006.

**Postanowienie prezesa Sądu Pierwszej Instancji z dnia
21 maja 2007 r. — Kronberger przeciwko Parlamentowi**

(Sprawa T-18/07 R)

(*Postępowanie w sprawie środka tymczasowego — Akt dotyczący wyborów członków Parlamentu Europejskiego —
Wniosek o zastosowanie środków tymczasowych —
Niedopuszczalność*)

(2007/C 155/48)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Hans Kronberger (Wiedeń, Austria) (przedstawiciel: W. L. Weh, adwokat)

Strona pozwana: Parlament Europejski (przedstawiciele: H. Krück, N. Lorenz i M. Windisch, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Wniosek o zastosowanie środków tymczasowych zmierzający do uzyskania tymczasowego stwierdzenia nieważności przyznania mandatu do Parlamentu Europejskiego jego obecnemu posiadaczowi i do tymczasowego przyznania mandatu skarżącemu.

Sentencja postanowienia

- 1) Wniosek o zastosowanie środków tymczasowych zostaje odrzucony
- 2) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

**Skarga wniesiona w dniu 16 kwietnia 2007 r. —
Publicidade de Portugal e Televisão, SA przeciwko OHIM
— Rentrak (PPT)**

(Sprawa T-118/07)

(2007/C 155/49)

Język skargi: portugalski

Strony

Strona skarżąca: P.P.TV — Publicidade de Portugal e Televisão, SA (Lizbona, Portugalia), (przedstawiciele: adwokaci I. de Carvalho Simões i J. Conceição Pimenta)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Uczestnikiem postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: RENTRAK Corp.

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji R 1040/2005-1 wydanej w dniu 7 lutego 2007 r. przez Pierwszą Izbę Odwoławczą Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (sprawa powiązana: decyzja nr 2254/2005 wydana w dniu 28 czerwca 2005 r. przez Wydział Sprzeciwów Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego);
- nakazanie, w związku z powyższym, Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego odmowy rejestracji wspólnotowego znaku towarowego nr 1758382 w odniesieniu do wszystkich wymienionych usług;
- obciążenie interwenienta kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: RENTRAK Corp.

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Słowny znak towarowy PPT (usługi rozpowszechniania kaset video na zasadzie wspólnych przychodów lub zapłaty za korzystanie; wypożyczanie kaset video i płyt DVD; wypożyczanie magnetowidów i odtwarzaczy DVD; rozpowszechnianie taśm video; wypożyczanie kaset video, płyt DVD, magnetowidów i odtwarzaczy DVD w sieci przy pomocy światowej sieci informacyjnej, klasa 41)

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: Skarżąca

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: Portugalski krajowy znak towarowy nr 330 375 przedstawiający element słowny „PPTV” (usługi związane z „nauczaniem; organizacją szkoleń; rozrywką; działalnością sportową i kulturalną” z klasy 41)

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Uwzględnienie sprzeciwu i odrzucenie zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego

Decyzja Izby Odwoławczej: Uchylenie decyzji Wydziału Sprzeciwów i odrzucenie sprzeciwu

Podniesione zarzuty:

Podobieństwo usług: Stwierdzenie Izby Odwoławczej, że usługi objęte zgłoszonym znakiem towarowym, jako będące wyłącznie usługami rozpowszechniania, nie są skierowane do tych samych konsumentów, i w związku z tym nie mają żadnego związku z usługami świadczonymi przez skarżącą, jest zbyt restrykcyjne.

Podobieństwo graficzne i prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd: Pierwsze trzy litery każdego z oznaczeń o znamionach odróżniających są identyczne. Żaden ze znaków towarowych nie ma w odczuciu konsumentów portugalskich określonego znaczenia, a zatem będą one traktowane jako oznaczenia fantazyjne, i — co za tym idzie — oryginalne.

Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd obejmuje ryzyko skojarzenia.

Nawet gdyby konsumentom portugalskim udało się rozróżnić oba znaki, nie jest wykluczone, że przypisałiby im oni to samo pochodzenie lub że doszliby do przekonania, iż między uprawnionymi do znaków przedsiębiorstwami występują handlowe, gospodarcze lub organizacyjne powiązania. Mogłoby to oznaczać nieuczciwą konkurencję, nawet jeśli intencja zgłaszającego sporny znak towarowy jest inna.

Skarga wniesiona w dniu 24 kwietnia 2007 r. — Mohr & Sohn przeciwko Komisji

(Sprawa T-131/07)

(2007/C 155/50)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Paul Mohr & Sohn, Baggerei und Schiffahrt (Niederwalluf (Rhg), Niemcy) (przedstawiciel: F. von Waldstein, Rechtsanwalt)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 28 lutego 2007 r. oraz zobowiązanie pozwanej instytucji do udzielenia na rzecz skarżącej wyłączenia statku „Niclas” na podstawie art. 4 ust. 6 rozporządzenia Rady (WE) nr 718/1999 z dnia 29 marca 1999 r. w sprawie polityki w zakresie zdolności przewozowych floty wspólnotowej w celu wspierania żeglugi śródlądowej;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca kwestionuje decyzję Dyrekcji Generalnej ds. Energii i Transportu Komisji Europejskiej (2007) D/200972 z dnia 28 lutego 2007 r. w sprawie wyłączenia statku „Niclas” na podstawie art. 4 ust. 6 rozporządzenia Rady (WE) nr 718/1999 (¹). Skarżąca wniosła o wyłączenie tego specjalistycznego statku z zakresu zastosowania zasady „stary za nowy”. W zaskarżonej decyzji pozwana odmówiła przyznania tego wyłączenia na rzecz statku „Niclas”.

Na poparcie swej skargi skarżąca podnosi w szczególności, że statek „Niclas” nie podlega rozporządzeniu nr 718/1999. W tym względzie stwierdza ona, że statek ten nie ma uprawnień do operowania na Renie, co jest wymogiem dla zgodnego z prawem przewozu towarów na europejskich szlakach żeglugowych. Zdaniem skarżącej, statek „Niclas” nie różni się od statków do magazynowania towarów w rozumieniu art. 2 ust. 2 lit. f) rozporządzenia nr 718/1999 lub barek czy pływających urządzeń budowlanych w rozumieniu art. 2 ust. 2 lit. g) tego rozporządzenia.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 718/1999 z dnia 29 marca 1999 r. w sprawie polityki w zakresie zdolności przewozowych floty wspólnotowej w celu wspierania żeglugi śródlądowej.

Skarga wniesiona w dniu 2 maja 2007 r. — Portela — Comércio de artigos ortopédicos e hospitalares przeciwko Komisji

(Sprawa T-137/07)

(2007/C 155/51)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Portela — Comércio de artigos ortopédicos e hospitalares, Lda. (Queluz, Portugalia) (przedstawiciel: C. Mourato, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- zobowiązanie Komisji do postąpienia zgodnie z przepisami art. 14b dyrektywy Rady 93/42/EWG z dnia 14 czerwca 1993 r. ⁽¹⁾, w szczególności poprzez pociągnięcie jednostki notyfikowanej, za pośrednictwem państwa niemieckiego, do odpowiedzialności za szkody wyrządzone skarżącej za pomocą obowiązkowej polisy ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej, o której mowa w pkt 6 załącznika XI do dyrektywy 93/42 oraz w pkt 7 lit. a) dokumentu MEDDEV 2.10 2 Rev 1, z kwietnia 2001 r.
- ewentualnie, w razie gdyby skarżącej nie przyznano odszkodowania za poniesione szkody z obowiązkowej polisy ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej, zasądzenie od Komisji zapłaty na rzecz skarżącej kwoty 2.419.665,42 EUR jako odszkodowania za poniesione szkody.
- zasądzenie od Komisji na rzecz skarżącej odsetek za zwłokę naliczanych od dnia wniesienia skargi, według stopy referencyjnej Europejskiego Banku Centralnego powiększonej o dwa punkty procentowe.
- obciążenie Komisji kosztami postępowania, zgodnie z art. 87 § 2 regulaminu Sądu Pierwszej Instancji, a szczególności niezbędnymi kosztami poniesionymi przez skarżącą na cele związane z postępowaniem, do których należą koszty podróży i pobytu oraz wynagrodzenia i kosztów adwokata, zgodnie z art. 91 lit. b) regulaminu.

Zarzuty i główne argumenty

W ramach swej działalności gospodarczej skarżąca, spółka handlowa z siedzibą w Portugalii, dokonała przywozu z Tajwanu, w pierwszej połowie 2002 r., dwóch partii po 5.184 termometrów cyfrowych wyprodukowanych przez przedsiębiorstwo Geon Corporation (zwane dalej „Geonem”), które okazały się wadliwe.

System kontroli jakości Geonu był badany przez TÜV Rheinland, który, jako jednostka notyfikowana właściwa w tym zakresie miał obowiązek dokonania odpowiednich kontroli i ocen w celu upewnienia się, że producent stosuje zatwierdzony system jakości, z możliwością przeprowadzania niezapowiedzianych wizytacji. Podczas tych wizytacji miał on prawo, o ile uznał to za niezbędne, przeprowadzać lub zażądać testów w celu wykazania, czy system jakości funkcjonuje poprawnie, zgodnie z pkt 4.2 i 4.3 załącznika V do dyrektywy 93/42.

Rzeczona jednostek notyfikowana, TÜV Rheinland, okazała się niezdolna do zapewnienia, by wyrób, który certyfikowała, mógł być sprzedawany w bezpieczny sposób w Europie, odmawiając przyjęcia na siebie odpowiedzialności, gdy została przez skarżącą powiadomiona o poważnych problemach sprawianych przez ten wyrób.

W ten sposób wspomniana jednostka naruszyła przepisy pkt 4 załącznika V do dyrektywy oraz pkt 1.2 i 4 — a konkretnie pkt 4.1, 4.3 i 4.4— modułu D (zapewnienie jakości produkcji) decyzji Rady 93/465/EWG z dnia 22 lipca 1993 r. ⁽²⁾.

Sposób postępowania Komisji i państw członkowskich w przypadku, gdy pojawiają się wątpliwości dotyczące kompetencji jednostki notyfikowanej polega, jak stanowi pkt 6.2.2 akapit pierwszy Przewodnika na temat wdrażania dyrektyw opartych na koncepcji nowego i globalnego podejścia, na przeprowadzeniu ponownej oceny zdolności tej jednostki do wykonywania powierzonych jej zadań.

Na Komisji spoczywała odpowiedzialność, by zobowiązać właściwy organ niemiecki, zgodnie z częścią A rozdz. I załącznika do decyzji 93/465 do podjęcia odpowiednich środków, określonych w dokumencie MEDDEV 2.10-2 Rev 1 z kwietnia 2001 r. oraz do wystąpienia przeciwko wyznaczonej przez siebie jednostce.

Na wypadek takich sytuacji, jak sytuacja w niniejszej sprawie, w których zostanie wykryty błąd w procedurze oceny jakości produkcji jakiegos przedsiębiorstwa, pociągający za sobą sprzedaż niezgodnych wyrobów, które narażają zdrowie konsumentów, pkt 6 załącznika XI do dyrektywy stanowi, że jednostka notyfikowana ma obowiązek wykupienia polisy ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej, która zadziała w przypadku potwierdzenia istnienia jakiegokolwiek zagrożenia, w tym w przypadku, gdy jednostka notyfikowana będzie zmuszona cofnąć lub zawiesić certyfikaty, co przewiduje z drugiej strony pkt 7 dokumentu 0-2 Rev 1.

Niezależnie od kwestii odpowiedzialności za ustalenie kompetencji jednostki notyfikowanej, spoczywającej na krajowych organach nadzoru rynku oraz pomimo tego, że Komisja nie może działać bezpośrednio w odniesieniu do tej jednostki, to jednak ta instytucja, którą systematycznie powiadamiano o poważnym problemie, który w końcu został stwierdzony, miała za zadanie podjąć działania wobec państwa członkowskiego, w którym wspomniana jednostka miała siedzibę, aby zobowiązać je do podjęcia środków naprawczych niezbędnych do zapewnienia bezpieczeństwa i zdrowia obywateli europejskich, zgodnie z postanowieniami art. 152 ust. 1 WE.

Skarżąca żądała jedynie, by Komisja zobowiązała właściwy organ niemiecki, BfArM, za pośrednictwem państwa niemieckiego, do skorzystania z przewidzianej prawem polisy ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej, tak aby przyznać odszkodowanie za szkody poniesione z powodu sprzedaży wadliwych wyrobów z oznakowaniem CE.

W pkt 8.3.3 Przewodnik stanowi, że „Komisja jest odpowiedzialna za stosowanie klauzuli bezpieczeństwa na szczeblu Wspólnoty oraz za to, aby klauzula ta objęła całą Wspólnotę”.

Infarmed (Instituto Nacional da Farmácia e do Medicamento) wstrzymał sprzedaż w Portugalii omawianego wyrobu i nakazał jego wycofanie, właśnie na mocy art. 14b dyrektywy.

Komisja naruszyła zatem następujące przepisy: art. 152 ust. 1 WE, art. 14b dyrektywy 93/42; pkt 6.2.2 akapit 1, pkt 8.2.2, 8.2.3, 8.3.2 i 8.3.3 Przewodnika na temat wdrażania dyrektyw opartych na koncepcji nowego i globalnego podejścia, część A rozdz. I załącznika do decyzji 93/465.

Poprzez niespełnienie zobowiązań ciążących na niej na mocy wymienionych przepisów, Komisja uniemożliwiła przyznanie skarżącej odszkodowania za poniesione szkody z obowiązkowej polisy ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej.

Skarżąca szacowała, że będzie mogła sprzedać co najmniej 500.000 termometrów rocznie.

Tłumaczy ona, że na skutek decyzji o wycofaniu wyrobów z rynku, rynek ten stał się dla niej niedostępny, gdyż jej wizerunek został nieodwracalnie skojarzony z brakiem zgodności sprzedawanych przez nią wyrobów.

Szkody poniesione przez skarżącą wynoszą 2.419.665,42 EUR.

(¹) Dyrektywa Rady 93/42/EWG z dnia 14 czerwca 1993 r. dotycząca wyrobów medycznych (Dz.U. L 169, str. 1).

(²) Dz.U. L 220, str. 23.

Skarga wniesiona w dniu 4 maja 2007 r. Schindler Holding i in. przeciwko Komisji

(Sprawa T-138/07)

(2007/C 155/52)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Schindler Holding Ltd (Hergiswil, Szwajcaria), Schindler Management AG (Ebikon, Szwajcaria), S.A. Schindler N.V. (Bruksela, Belgia), Schindler Särl (Luksemburg, Luksemburg), Schindler Liften B.V. (Haga, Niemcy) i Schindler Deutschland Holding GmbH (Berlin, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci R. Bechtold, W. Bosch, U. Soltész i S. Hirsbrunner)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 21 lutego 2007 r. w sprawie COMP/E-1/38.823 — PO/Windy i schody ruchome, na podstawie art. 231 ust. 1 WE;
- tytułem żądania ewentualnego, obniżenie grzywien nałożonych w tej decyzji;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania zgodnie z art. 87 § 2 regulaminu Sądu Pierwszej Instancji.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżący kwestionują decyzję Komisji C(2007) 512 wersja ostateczna z dnia 21 lutego 2007 r. w sprawie COMP/E-1/38.823 — PO/Windy i schody ruchome. W zaskarżonej decyzji na skarżące spółki i inne przedsiębiorstwa zostały nałożone grzywny z powodu ich uczestnictwa w kartelach dotyczących instalacji i obsługi wind i schodów ruchomych w Belgii, Niemczech, Luksemburgu i Niderlandach. Zdaniem Komisji, zainteresowane przedsiębiorstwa naruszyły art. 81 WE.

Na poparcie swojej skargi, skarżące spółki przedstawiają następujące zarzuty:

- naruszenie zasady pewności prawa poprzez zastosowanie art. 23 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1/2003 (¹) w zakresie, w jakim przepis ten przyznaje Komisji nieograniczony zakres uznania co do ustalania grzywien;
- naruszenie zakazu działania wstecz grzywiny nałożonej przez Komisję;
- nieskuteczność wytycznych w sprawie metody ustalania grzywien („wytyczne z 1998 r.”) (²) w zakresie, w jakim nie uwzględniają one odpowiednio okoliczności właściwych danej sprawie poprzez łączenie kwot podstawowych grzywien z odpowiednimi naruszeniami i przyznają zbyt duży zakres uznania Komisji co do ustalania grzywien;
- niezgodność z prawem dowodu, na który powołały się przedsiębiorstwa spółdzielcze na podstawie komunikatu dotyczącego nienakładania grzywien lub obniżenia ich kwoty w sprawach kartelowych (³) poprzez naruszenie zasady *nemo tenetur*, prawa do nieświadczenia przeciwko sobie, zasady *in dubio pro reo* i zasady proporcjonalności a także poprzez sposób, w jaki Komisja przekroczyła przysługujące jej uprawnienia do przyjęcia tej zasady;
- naruszenie zasady podziału władzy i wymogów rzetelnego procesu;
- niezgodność zaskarżonej decyzji z prawem międzynarodowym z racji konfiskacyjnego charakteru nałożonych grzywien;
- naruszenie wytycznych z 1998 r. poprzez obliczenie grzywien opierając się na zbyt wysokich kwotach podstawowych w porównaniu do poszczególnych wykroczeń;
- naruszenie wytycznych z 1998 r. poprzez niewystarczające uwzględnienie/nieuwzględnienie okoliczności łączących;
- naruszenie zasad z 2002 r. dotyczących przedsiębiorstw spółdzielczych poprzez niesłusznie niskie obniżenie grzywiny z tytułu współpracy lub nieuzasadnionej odmowy takiego obniżenia;
- nieproporcjonalny poziom grzywiny;
- niezgodność z prawem zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim została ona skierowana do Schindler Holding Ltd i Schindler Management AG ponieważ z powodu braku porozumienia międzynarodowego ze Szwajcarią zainteresowane spółki nie zostały skutecznie powiadomione o zaskarżonej decyzji;

- brak przesłanek solidarnej odpowiedzialności spółki Schindler Holding Ltd;
- naruszenie art. 23 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2003 w zakresie, w jakim został przekroczony maksymalny pułap grzywien.

- (¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu (Dz. U. 2003 L 1, str. 1).
- (²) Wytoczne w sprawie metody ustalania grzywien nakładanych na mocy artykułu 15 ust. 2 rozporządzenia nr 17 oraz artykułu 65 ust. 5 Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Węgla i Stali (Dz.U. 1998 C 9, str. 3).
- (³) Komunikat Komisji dotyczący nienakładania grzywien lub obniżenia ich kwoty w sprawach kartelowych (Dz. U. 2002 C 45, str. 3).

sprawie zgłoszenia została przyjęta i opublikowana w terminie przewidzianym w dyrektywie. Skarżąca twierdzi również, że nie przedstawiając Komitetowi Regulacyjnemu projektu działań, które należy podjąć Komisja nie zapewniła przyjęcia tej decyzji, pomimo że skarżąca i inne strony spełniły zgodnie z dyrektywą wszystkie wymogi nałożone na nie na mocy tej dyrektywy.

Skarżąca podnosi także, że Komisja została wezwana do zajęcia stanowiska w trybie art. 232 WE, czego jednakże nie uczyniła. Miało to — zdaniem skarżącej — niekorzystny wpływ na sytuację prawną skarżącej.

- (¹) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/18/WE z dnia 12 marca 2001 r. w sprawie zamierzonego uwalniania do środowiska organizmów zmodyfikowanych genetycznie i uchylająca dyrektywę Rady 90/220/EWG (Dz.U. L 106, str. 1).

Skarga wniesiona w dniu 2 maja 2007 r. — Pioneer Hi-Bred International przeciwko Komisji

(Sprawa T-139/07)

(2007/C 155/53)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Pioneer Hi-Bred International Inc. (Johnston, USA) (przedstawiciel: J. Temple Lang, Solicitor)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie, że nie przedstawiając Komitetowi Regulacyjnemu projektu działań, które należy podjąć zgodnie z art. 5 ust. 2 decyzji Rady, Komisja nie zastosowała się do art. 18 dyrektywy 2001/18/WE w sprawie zamierzonego uwalniania do środowiska organizmów zmodyfikowanych genetycznie.
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca twierdzi, w trybie art. 232 WE, że Komisja zaniechała działania w zakresie zapewnienia przyjęcia decyzji w sprawie zgłoszenia skarżącej dotyczącego wprowadzania do obrotu zmodyfikowanej genetycznie odpornej na owady kukurydzy 1507, naruszając art. 18 dyrektywy 2001/18/WE w sprawie zamierzonego uwalniania do środowiska organizmów zmodyfikowanych genetycznie (¹).

Skarżąca podnosi, że zgodnie z procedurą przewidzianą w dyrektywie Komisja jest zobowiązana zapewnić, by decyzja w

Skarga wniesiona w dniu 26 kwietnia 2007 r. — Chi Mei Optoelectronics Europe i Chi Mei Optoelectronics UK przeciwko Komisji

(Sprawa T-140/07)

(2007/C 155/54)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Chi Mei Optoelectronics Europe BV (Hoofddorp, Niderlandy) i Chi Mei Optoelectronics UK (Havant, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: adwokaci S. Völcker, F. Louis i A. Vallery).

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w całości;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarga wniesiona przez skarżące ma na celu stwierdzenie przez Sąd nieważności decyzji Komisji C (2007) 546 z dnia 15 lutego 2007 r., w której na podstawie art. 18 ust. 3 rozporządzenia Rady nr 1/2003 (¹) Komisja nakazała skarżącym udzielić konkretnych informacji i przedstawić konkretne dokumenty w związku z praktykami będącymi przedmiotem dochodzenia w sprawie COMP/F/39309 — Thin Films Transistors Liquid Crystal Displays.

Skarżące twierdzą, że zaskarżona decyzja jest niezgodna z prawem, ponieważ Komisji nie przysługują uprawnienia do dochodzenia i zobowiązania spółek zależnych mających siedziby na terytorium UE do przedstawienia dokumentów i udzielenia informacji będących w wyłącznym posiadaniu i pod wyłączną kontrolą podmiotów mających siedziby poza obszarem właściwości Komisji. Skarżące podnoszą więc, że Komisja naruszyła prawo, kierując do nich formalne żądanie udzielenia informacji i nakazując im przedstawienie dokumentów i udzielenie informacji znajdujących się pod wyłączną kontrolą i w wyłącznym posiadaniu ich spółki dominującej mającej swoją siedzibę poza terytorium UE.

Skarżące podnoszą w szczególności, że zaskarżona decyzja narusza art. 18 ust. 1 i 3 rozporządzenia Rady nr 1/2003, ponieważ nienależyte uwzględnia zasady dotyczące własności dokumentów i ich kontroli, a w konsekwencji także ograniczenia nierozzerwalnie związane z tymi przepisami. Ponadto, zdaniem skarżących, zaskarżona decyzja narusza ogólne zasady prawa międzynarodowego, jak zasadę terytorialności, suwerenności, nieinterwencji i równości państw, poprzez powołanie się na rzekome uprawnienia wiążące dla przedsiębiorstwa mającego siedzibę poza terytorium Unii Europejskiej.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu (Dz.U. L 1 z 4.1.2003, str. 1).

Skarga wniesiona w dniu 7 maja 2007 r. — ThyssensKrupp Liften Ascenseurs przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-144/07)

(2007/C 155/55)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: ThyssensKrupp Liften Ascenseurs NV/SA (Bruksela, Belgia) (przedstawiciele: adwokaci V. Turner i D. Mes)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie dotyczącym skarżącej;
- tytułem żądania ewentualnego, obniżenie kwoty grzywny, którą skarżąca zobowiązana jest zapłacić z tytułu odpowiedzialności solidarnej;
- obciążenie Komisji Wspólnot Europejskich kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca kwestionuje decyzję C(2007)512 wersja ostateczna (sprawa COMP/E-1/38.823 — PO/Windy i schody ruchome). Domaga się ona stwierdzenia nieważności tej decyzji w dotyczącym ją zakresie, a tytułem żądania ewentualnego — obniżenia nałożonej na nią grzywny.

Na poparcie swojej skargi skarżąca utrzymuje w pierwszej kolejności, że Komisja nie mogła zastosować art. 81 WE, ponieważ naruszenie nie miało znaczącego wpływu na handel wewnątrzspółnotowy w ramach UE.

Tytułem żądania ewentualnego skarżąca utrzymuje, że Komisja nie była właściwym organem ds. konkurencji w celu zastosowania art. 81 WE w rozumieniu komunikatu Komisji w sprawie współpracy w ramach sieci organów ochrony konkurencji (¹). Skarżąca twierdzi, że Komisja, wszczynając kolejne postępowanie, naruszyła zasadę ochrony uzasadnionych oczekiwań, które skarżąca wiązała z zastosowaniem tego komunikatu.

Następnie, poprzez wszczęcie postępowania i nałożenie grzywny, Komisja miała naruszyć zasadę non bis in idem, zasadę pewności prawa, zasadę ochrony uzasadnionych oczekiwań oraz zasadę dobrej administracji, biorąc pod uwagę, że belgijski organ ds. konkurencji przyznał skarżącej zwolnienie z grzywny w odniesieniu do uczestnictwa w naruszeniu związanym z kartelem, który stanowi przedmiot zaskarżonej decyzji.

Skarżąca dodaje, że Komisja niesłusznie stwierdziła odpowiedzialność solidarną skarżącej, ThyssensKrupp Elevators AG oraz ThyssensKrupp AG za naruszenie popełnione przez skarżącą.

Skarżąca podkreśla także, że ustalając kwotę grzywny Komisja naruszyła art. 23 rozporządzenia (WE) nr 1/2003 (²), wytyczne w sprawie metody ustalania grzywien (³), zasadę równości oraz zasadę proporcjonalności. Ponadto Komisja wykroczyła poza maksymalną wysokość grzywny ustaloną w art. 23 wspomnianego rozporządzenia.

Skarżąca stwierdza jeszcze, że obliczając wysokość obniżki grzywny przyznanej skarżącej z powodu jej współpracy na podstawie komunikatu w sprawie współpracy, Komisja naruszyła wspomniany komunikat (⁴) oraz zasadę równości.

Wreszcie, ustalając wysokość obniżki przyznanej skarżącej z powodu jej współpracy poza zakresem komunikatu w sprawie współpracy, Komisja miała naruszyć zasady równości, proporcjonalności, ochrony uzasadnionych oczekiwań oraz dobrej administracji.

(¹) Dz.U. 2004, C 101, str. 43.

(²) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu (Dz.U. L 1, str. 1).

(³) Komunikat Komisji — wytyczne w sprawie metody ustalania grzywien nakładanych na mocy art. 15 ust. 2 rozporządzenia nr 17 oraz art. 65 ust. 5 Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Węgla i Stali (Dz.U. 1998, C 9, str. 3).

(⁴) Komunikat Komisji dotyczący nienakładania grzywien lub obniżenia ich kwoty w sprawach kartelowych (Dz.U. 2002, C 45, str. 3).

Skarga wniesiona w dniu 7 maja 2007 r. — OTIS i in. przeciwko Komisji**(Sprawa T-145/07)**

(2007/C 155/56)

*Język postępowania: angielski***Strony**

Strona skarżąca: Otis SA (Dilbeek, Belgia), Otis GmbH & Co. OHG (Berlin, Niemcy), Otis BV (Amersfoort, Niderlandy) i Otis Elevator Co. (Farmington, Stany Zjednoczone) (przedstawiciele: adwokat A. Winckler i J. Temple Lang, solicitor)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- uchylenie lub znaczne obniżenie grzywny nałożonej na Otis w zaskarżonej decyzji
- obciążenie Komisji wszystkimi poniesionymi przez Otis kosztami, które są związane z tą sprawą; i
- zarządzenie wszelkich środków, które Trybunał uzna za stosowne.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej skardze skarżąca, na podstawie art. 230 WE, wnosi o częściowe stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2007) 512 wersja ostateczna z dnia 21 lutego 2007 r. (sprawa COMP/E-1/38.823 — PO/Windy i Schody ruchome), w której skarżący wraz z innymi przedsiębiorstwami zostali obciążeni odpowiedzialnością za udział w czterech jednolitych, złożonych i ciągłych naruszeniach art. 81 ust. 1 WE polegających na podziale rynków poprzez uzgadnianie i/lub koordynację przetargów i umów sprzedaży, instalację, obsługę i modernizację wind i schodów ruchomych.

Na poparcie swojej skargi skarżący podnoszą dziewięć zarzutów nie kwestionując ustaleń faktycznych zawartych w zaskarżonej decyzji.

Komisja nie zastosowała właściwych kryteriów prawnych obciążając odpowiedzialnością Otis Elevator Company za zachowanie podmiotów lokalnych w zakresie, w jakim Otis Elevator Company nie posiada decydującego wpływu na bieżącą działalność gospodarczą tych lokalnych spółek zależnych i nie mogła być świadoma popełnionych przez nie naruszeń.

Komisja naruszyła wytyczne w sprawie metody ustalania grzywien ⁽¹⁾ i zasadę proporcjonalności:

- poprzez zwiększenie kwoty grzywny w celu odstraszenia na podstawie obrotu całej grupy; i
- poprzez nieuwzględnienie przez Komisję w trakcie ustalania kwoty wyjściowej grzywny dotyczącej Niemiec, że niedozwolone porozumienia odnosiły się jedynie do schodów ruchomych „wysokiej klasy”/o dużej szybkości, które stanowią zaledwie niewielką część gamy schodów.

Komisja naruszyła komunikat w sprawie współpracy ⁽²⁾:

- nie przyznając spółce Otis zwolnienia z tytułu niedozwolonych porozumień w Niemczech z powodu dostarczenia przez tą spółkę jako jedyną dowodów i informacji dotyczących pełnego zakresu i okresu trwania porozumień dotyczących wind i schodów ruchomych; lub
- nie przyznając częściowego zwolnienia odpowiednio w odniesieniu do schodów ruchomych i wind w niektórych okresach a także nie przedstawiając uzasadnienia w tym przedmiocie.

Tytułem żądania ewentualnego, skarżący wnoszą o przyznanie 50 % obniżenia grzywny a w każdym razie obniżenia znacznie przekraczającego 25 %. Skarżący twierdzą, że Komisja nie doceeniła zakresu i istotnej wartości dodanej dowodu przedstawionego przez spółkę Otis.

Ponadto Komisja naruszyła uzasadnione oczekiwania spółki Otis i zasadę proporcjonalności:

- nie przyznając zwykłego 10 % obniżenia grzywny z tytułu niekwestionowania ustaleń faktycznych w odniesieniu do Belgii, Niemiec i Luksemburga; i
- nie przyznając obniżenia grzywny z tytułu dostarczenia dodatkowych informacji wyjaśniających.

Wreszcie, Komisja nieprawidłowo zastosowała komunikat w sprawie współpracy i wytyczne w sprawie metody ustalania grzywien ustalając grzywnę dotyczącą Belgii, Niemiec i Luksemburga.

⁽¹⁾ Komunikat Komisji z dnia 14 stycznia 1998 r. zatytułowany „Wytyczne w sprawie metody ustalania grzywien nakładanych na mocy artykułu 15 ust. 2 rozporządzenia nr 17 oraz artykułu 65 ust. 5 Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Węgla i Stali” (Dz.U. 1998 C 9, str. 3).

⁽²⁾ Komunikat Komisji dotyczący nienakładania grzywien lub obniżenia ich kwoty w sprawach kartelowych (Dz. U. 2002 C 45, str. 3).

Skarga wniesiona w dniu 7 maja 2007 r. — United Technologies przeciwko Komisji**(Sprawa T-146/07)**

(2007/C 155/57)

*Język postępowania: angielski***Strony**

Strona skarżąca: United Technologies Corp. (Hartford, Stany Zjednoczone) (przedstawiciele: adwokat A. Winckler i J. Temple Lang, solicitor)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- uchylenie lub znaczne obniżenie grzywny nałożonej na UTC w zaskarżonej decyzji;
- obciążenie Komisji wszystkimi poniesionymi przez UTC kosztami, które są związane z tą sprawą; i
- zarządzenie wszelkich środków, które Trybunał uzna za stosowne.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej skardze skarżąca, na podstawie art. 230 WE, wnosi o częściowe stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2007) 512 wersja ostateczna z dnia 21 lutego 2007 r. (sprawa COMP/E-1/38.823 — PO/Windy i Schody ruchome), w której skarżąca wraz z innymi przedsiębiorstwami zostali obciążeni odpowiedzialnością za udział w czterech jednolitych, złożonych i ciągłych naruszeniach art. 81 ust. 1 WE polegających na podziale rynków poprzez uzgadnianie i/lub koordynację przetargów i umów sprzedaży, instalację, obsługę i modernizację wind i schodów ruchomych.

Na poparcie swojej skargi skarżąca w pierwszej kolejności twierdzi, że Komisja niesłusznie uznała, iż czysto prawna własność należąca do niej w całości spółki zależnej uzasadnia uznanie odpowiedzialności spółki dominującej. W związku z tym, skarżąca twierdzi, że i) art. 23 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2003⁽¹⁾ wymaga dowodu na umyślność lub zaniedbanie, ii) spółka dominująca powinna wykonywać rzeczywistą kontrolę nad polityką handlową spółki zależnej w trakcie okresu objętego naruszeniem lub mieć świadomość zachowania jej spółki zależnej i nie robić nic w celu jego przerwania, oraz iii) odpowiedzialność spółki dominującej za jej spółki zależne z tytułu naruszenia przepisów dotyczących przeciwdziałania praktykom monopolistycznym musi wynikać z rzeczywistego zachowania a nie jedynie przysługujących uprawnień do ingerencji.

Następnie skarżąca twierdzi, że obaliła każde domniemanie odpowiedzialności, jako, że jej spółki zależne autonomicznie ustalały ich bieżące zachowanie handlowe i ich odpowiedzialni pracownicy nie słuchali jej poleceń po tym jak skarżąca podjęła rozsądne kroki w celu zapewnienia zgodności z zasadami konkurencji. Ponadto, zdaniem skarżącej, Komisja nie uzasadniła swojego twierdzenia co do tego, że skarżąca nie obaliła domniemanie odpowiedzialności.

Skarżąca ponadto uważa, że podwyższenie nałożonej na skarżącą grzywny o 70 % z tytułu rozmiaru i w celu odstraszenia jest nieuzasadnione i nieproporcjonalne.

Wreszcie, skarżąca twierdzi, że Komisja naruszyła zasadę równego traktowania obciążając skarżącą odpowiedzialnością za niezgodne z prawem zachowanie jej spółek zależnych podczas gdy Komisja zastosowała inne kryteria prawne w celu stwierdzenia, że spółka Mitsubishi Electric Corporation Japan nie była odpowiedzialna za zachowanie swojej spółki zależnej.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu (Dz. U. 2003 L 1, str. 1).

Skarga wniesiona w dniu 7 maja 2007 r. — ThyssenKrupp Aufzüge i ThyssenKrupp Fahrtreppen przeciwko Komisji**(Sprawa T-147/07)**

(2007/C 155/58)

*Język postępowania: niemiecki***Strony**

Strona skarżąca: ThyssenKrupp Aufzüge GmbH (Neuhausen auf den Fildern, Niemcy) i ThyssenKrupp Fahrtreppen GmbH (Hamburg, Niemcy) (przedstawiciele: U. Itzen i K. Blau-Hansen, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie dotyczącym skarżących;
- tytułem żądania ewentualnego, odpowiednie obniżenie grzywien nałożonych na skarżące w zaskarżonej decyzji z tytułu odpowiedzialności solidarnej;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżące kwestionują decyzję Komisji C(2007) 512 wersja ostateczna z dnia 21 lutego 2007 r. w sprawie COMP/E-1/38.823 — PO/Windy i schody ruchome. W zaskarżonej decyzji na skarżące oraz inne przedsiębiorstwa nałożono grzywny z powodu uczestniczenia przez nie w kartelu obejmującym instalację i obsługę wind i schodów ruchomych w Niemczech. W opinii Komisji, zainteresowane przedsiębiorstwa działały z naruszeniem art. 81 WE.

Na poparcie swej skargi skarżące podnoszą następujące zarzuty prawne:

- brak kompetencji po stronie Komisji w związku z tym, że lokalne naruszenie zarzucane skarżącym nie miało jakiegokolwiek oddźwięku na poziomie międzypaństwowym;
- brak przesłanek pozwalających na stwierdzenie solidarnej odpowiedzialności skarżących i spółek hierarchicznie znajdujących się ponad nimi, biorąc pod uwagę, że są one samodzielne pod względem prawnym i gospodarczym;
- nieproporcjonalny charakter kwoty podstawowej przyjętej dla obliczenia grzywny w porównaniu z rzeczywistym rozmiarem właściwego rynku;
- bezprawność zastosowanego przelicznika odstraszonego związana z tym, że obrót skarżących był jedynym istotnym czynnikiem przy obliczaniu grzywny, a obrót ten nie uzasadniał zastosowania wspomnianego przelicznika odstraszonego;
- brak uzasadnienia dla okoliczności obciążającej związanej z powrotem do naruszenia w kontekście obliczania grzywny z powodu błędów co do prawa w odniesieniu do uwzględnienia poprzednich grzywien oraz błędów w ocenie;

- naruszenie art. 23 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2003 ⁽¹⁾ w zakresie, w jakim w związku z górnym limitem grzywien w wysokości 10 % obrotu przedsiębiorstwa, Komisja oparła się na obrocie całej grupy, a nie na obrocie skarżących;
- błędne pod względem prawnym zastosowanie komunikatu w sprawie zwolnienia z grzywien oraz zmniejszania grzywien ⁽²⁾ w zakresie, w jakim nie uwzględniono we właściwy sposób zwiększenia wartości dowodów poprzez współpracę ze strony skarżących.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu (Dz.U. 2003 L 1, str. 1).

⁽²⁾ Obwieszczenie Komisji w sprawie zwolnienia z grzywien oraz zmniejszania grzywien w przypadkach karteli (Dz.U. 2002, C 45, str. 3).

Skarga wniesiona w dniu 7 maja 2007 r. — ThyssenKrupp Ascenseurs Luxembourg przeciwko Komisji

(Sprawa T-148/07)

(2007/C 155/59)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: ThyssenKrupp Ascenseurs Luxembourg Sàrl (Howald, Luksemburg) (przedstawiciel: K. Beckmann, Rechtsanwältin)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie dotyczącym skarżącej;
- tytułem żądania ewentualnego, odpowiednie obniżenie grzywiny nałożonej na skarżącą w zaskarżonej decyzji z tytułu odpowiedzialności solidarnej;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca kwestionuje decyzję Komisji C(2007) 512 wersja ostateczna z dnia 21 lutego 2007 r. w sprawie COMP/E-1/38.823 — PO/Windy i schody ruchome. W zaskarżonej decyzji na skarżące oraz inne przedsiębiorstwa nałożono grzywiny z powodu uczestniczenia przez nie w kartelu obejmującym instalację i obsługę wind i schodów ruchomych w Luksemburgu. W

opinii Komisji, zainteresowane przedsiębiorstwa działały z naruszeniem art. 81 WE.

Na poparcie swej skargi skarżące podnoszą następujące zarzuty prawne:

- brak kompetencji po stronie Komisji w związku z tym, że lokalne naruszenie zarzucane skarżącej nie miało jakiegokolwiek oddźwięku na poziomie między państwowym;
- naruszenie zasady non bis in idem w związku z tym, że Komisja nie uwzględniła decyzji o zwolnieniu z grzywien, która została wydana w odniesieniu do skarżącej przez krajowy organ właściwy w zakresie karteli w Luksemburgu przed wszczęciem niniejszego postępowania;
- brak przesłanek pozwalających na stwierdzenie solidarnej odpowiedzialności skarżącej i spółek hierarchicznie znajdujących się ponad nimi, biorąc pod uwagę, że skarżąca jest podmiotem działającym samodzielnie pod względem prawnym i gospodarczym;
- nieproporcjonalny charakter kwoty podstawowej przyjętej dla obliczenia grzywiny w porównaniu z rzeczywistym znaczeniem skarżącej na rynku;
- bezprawność zastosowanego przelicznika odstraszającego związana z tym, że obrót skarżącej był jedynym istotnym czynnikiem przy obliczaniu grzywiny, a obrót ten nie uzasadniał zastosowania wspomnianego przelicznika odstraszającego;
- brak uzasadnienia dla okoliczności obciążającej związanej z powrotem do naruszenia w kontekście obliczania grzywiny z powodu błędów co do prawa w odniesieniu do uwzględnienia poprzednich grzywien oraz błędów w ocenie;
- naruszenie art. 23 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2003 ⁽¹⁾ w zakresie, w jakim w związku z górnym limitem grzywien w wysokości 10 % obrotu przedsiębiorstwa, Komisja oparła się na obrocie całej grupy, a nie na obrocie skarżącej;

- błędne pod względem prawnym zastosowanie komunikatu w sprawie zwolnienia z grzywien oraz zmniejszania grzywien ⁽²⁾ w zakresie, w jakim nie uwzględniono we właściwy sposób zwiększenia wartości dowodów poprzez współpracę ze strony skarżącej;
- niewłaściwe uwzględnienie współpracy skarżącej wykraczającej poza zakres komunikatu w sprawie zwolnienia z grzywien oraz zmniejszania grzywien.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu (Dz.U. 2003 L 1, str. 1).

⁽²⁾ Obwieszczenie Komisji w sprawie zwolnienia z grzywien oraz zmniejszania grzywien w przypadkach karteli (Dz.U. 2002, C 45, str. 3).

Skarga wniesiona w dniu 7 maja 2007 r. — ThyssenKrupp Elevator przeciwko Komisji

(Sprawa T-149/07)

(2007/C 155/60)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: ThyssenKrupp Elevator AG (Düsseldorf, Niemcy)
(przedstawiciele: T. Klose i J. Ziebarth, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie dotyczącym skarżącej;
- tytułem żądania ewentualnego, odpowiednie obniżenie kwoty grzywny nałożonej na skarżącą w zaskarżonej decyzji z tytułu odpowiedzialności solidarnej;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca kwestionuje decyzję Komisji C(2007) 512 wersja ostateczna z dnia 21 lutego 2007 r. w sprawie COMP/E-1/38.823 — PO/Windy i schody ruchome. W zaskarżonej decyzji na skarżącą oraz inne przedsiębiorstwa nałożono grzywny z powodu uczestniczenia przez nie w kartelu obejmującym instalację i obsługę wind i schodów ruchomych w Belgii, Niemczech i Luksemburgu. W opinii Komisji, zainteresowane przedsiębiorstwa działały z naruszeniem art. 81 WE.

Na poparcie swej skargi skarżąca podnosi następujące zarzuty prawne:

- brak kompetencji po stronie Komisji w związku z tym, że lokalne naruszenie zarzucane skarżącej nie miało jakiegokolwiek oddźwięku na poziomie międzypaństwowym;
- naruszenie zasady non bis in idem w związku z tym, że Komisja nie uwzględniła decyzji o zwolnieniu z grzywny, które zostały wydane w odniesieniu do skarżącej przez krajowe organy właściwe w zakresie karteli w Belgii i Luksemburgu przed wszczęciem postępowania przez Komisję;
- brak przesłanek pozwalających na stwierdzenie solidarnej odpowiedzialności skarżącej i jej spółek zależnych, ponieważ sama skarżąca nie brała udziału w naruszeniach, a jej spółki zależne prowadzą działalność samodzielnie pod względem prawnym i gospodarczym i nie ma obiektywnego uzasadnienia dla rozszerzenia odpowiedzialności na skarżącą;
- nieproporcjonalny charakter kwoty podstawowej przyjętej dla obliczenia grzywny w porównaniu z rzeczywistym rozmiarem właściwego rynku;
- nieproporcjonalny charakter przelicznika odstrasżającego związany z tym, że znacznie różni się on od zastosowanego względem innych przedsiębiorstw o podobnej wielkości w podobnych sprawach rozstrzygniętych w tym samym czasie;
- brak uzasadnienia dla okoliczności obciążającej związanej z powrotem do naruszenia w kontekście obliczania grzywny z powodu błędów co do prawa w odniesieniu do poprzednich grzywn;

- naruszenie art. 23 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2003 ⁽¹⁾ w zakresie, w jakim w związku z górnym limitem grzywnien w wysokości 10 % obrotu przedsiębiorstwa, grzywna powinna być zostać obliczona wyłącznie na podstawie obrotu właściwych spółek zależnych;
- błędne pod względem prawnym zastosowanie komunikatu w sprawie zwolnienia z grzywnien oraz zmniejszania grzywnien ⁽²⁾ w zakresie, w jakim nie uwzględniono we właściwy sposób zwiększenia wartości dowodów poprzez współpracę skarżącej.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu (Dz.U. 2003 L 1, str. 1).

⁽²⁾ Obwieszczenie Komisji w sprawie zwolnienia z grzywnien oraz zmniejszania grzywnien w przypadkach karteli (Dz.U. 2002, C 45, str. 3).

Skarga wniesiona w dniu 7 maja 2007 r. — ThyssenKrupp przeciwko Komisji

(Sprawa T-150/07)

(2007/C 155/61)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: ThyssenKrupp AG (Duisburg i Essen, Niemcy)
(przedstawiciele: M. Klusmann i S. Thomas, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie dotyczącym skarżącej;
- tytułem żądania ewentualnego, odpowiednie obniżenie kwoty grzywny nałożonej na skarżącą w zaskarżonej decyzji z tytułu odpowiedzialności solidarnej;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca kwestionuje decyzję Komisji C(2007) 512 wersja ostateczna z dnia 21 lutego 2007 r. w sprawie COMP/E-1/38.823 — PO/Windy i schody ruchome. W zaskarżonej decyzji na skarżącą oraz inne przedsiębiorstwa nałożono grzywny z powodu uczestniczenia przez nie w kartelu obejmującym instalację i obsługę wind i schodów ruchomych w Belgii, Niemczech, Luksemburgu i Niderlandach. W opinii Komisji, zainteresowane przedsiębiorstwa działały z naruszeniem art. 81 WE.

Na poparcie swej skargi skarżąca podnosi następujące zarzuty prawne:

- brak kompetencji po stronie Komisji w związku z tym, że lokalne naruszenie zarzucane skarżącej nie miało jakiegokolwiek oddźwięku na poziomie międzypaństwowym;

- naruszenie zasady non bis in idem w związku z tym, że Komisja nie uwzględniła decyzji o zwolnieniu z grzywien, które zostały wydane w odniesieniu do skarżącej przez krajowe organy właściwe w zakresie karteli w Belgii, Luksemburgu i Niderlandach przed wszczęciem niniejszego postępowania przez Komisję;
- brak przesłanek pozwalających na stwierdzenie solidarnej odpowiedzialności skarżącej i jej spółek zależnych, ponieważ sama skarżąca nie brała udziału w naruszeniach, a jej spółki zależne prowadzą działalność samodzielnie pod względem prawnym i gospodarczym i nie ma obiektywnego uzasadnienia dla rozszerzenia odpowiedzialności na skarżącą;
- nieproporcjonalny charakter kwoty podstawowej przyjętej dla obliczenia grzywny w porównaniu z rzeczywistym rozmiarem właściwego rynku;
- nieproporcjonalny charakter przelicznika odstraszaającego związany z tym, że znacznie różni się on od zastosowanego względem innych przedsiębiorstw o podobnej wielkości w podobnych sprawach rozstrzygniętych w tym samym czasie;
- brak uzasadnienia dla okoliczności obciążającej związanej z powrotem do naruszenia w kontekście obliczania grzywny z powodu błędów co do prawa w odniesieniu do poprzednich grzywien;
- naruszenie art. 23 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2003 ⁽¹⁾ w zakresie, w jakim w związku z górnym limitem grzywien w wysokości 10 % obrotu przedsiębiorstwa, grzywna powinna być zostać obliczona wyłącznie na podstawie obrotu właściwych spółek zależnych;
- błędne pod względem prawnym zastosowanie komunikatu w sprawie zwolnienia z grzywien oraz zmniejszania grzywien ⁽²⁾ w zakresie, w jakim nie uwzględniono we właściwy sposób zwiększenia wartości dowodów poprzez współpracę skarżącej w czterech wymienionych państwach.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu (Dz.U. 2003 L 1, str. 1).

⁽²⁾ Obwieszczenie Komisji w sprawie zwolnienia z grzywien oraz zmniejszania grzywien w przypadkach karteli (Dz.U. 2002, C 45, str. 3).

Skarga wniesiona w dniu 8 maja 2007 r. — KONE i In. przeciwko Komisji

(Sprawa T-151/07)

(2007/C 155/62)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: KONE Corp. (Helsinki, Finlandia), KONE GmbH (Hannover, Niemcy), i KONE BV (Haga, Niderlandy) (przedstawiciele: T. Vinje, solicitor, adwokaci D. Paemen, J. Schindler, B. Nijs, J. Flynn, QC i D. Scannell, barrister)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności art. 2 ust. 2 decyzji w zakresie, w jakim nakłada ona grzywnę na KONE Corporation i KONE GmbH i nienałożenie grzywny lub niższą jej kwotę od przewidzianej w decyzji Komisji;
- stwierdzenie nieważności art. 2 ust. 4 decyzji Komisji w zakresie, w jakim nakłada ona grzywnę na KONE Corporation i KONE BV i nałożenie niższej kwoty grzywny od przewidzianej w decyzji Komisji;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej skardze skarżący, na podstawie art. 230 WE, wnoszą o częściowe stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2007) 512 wersja ostateczna z dnia 21 lutego 2007 r. (sprawa COMP/E-1/38.823 — PO/Windy i Schody ruchome), w której skarżący wraz z innymi przedsiębiorstwami zostali obciążeni odpowiedzialnością za udział w czterech jednolitych, złożonych i ciągłych naruszeniach art. 81 ust. 1 WE polegających na podziale rynków poprzez uzgadnianie i/lub koordynację przetargów i umów dotyczących sprzedaży, instalacji, obsługi i modernizacji wind i schodów ruchomych.

Skarżący, KONE Corporation i jej spółki zależne KONE GmbH i KONE BV wnoszą o stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji jedynie w zakresie, jakim nakłada ona grzywnę na KONE jako całość za jej udział w naruszeniach w Niemczech i Niderlandach.

W odniesieniu do naruszenia, które miało miejsce w Niemczech, skarżące twierdzą, że Komisja błędnie ustaliła wysokość grzywny. Po pierwsze skarżące uważają, iż Komisja nieprawidłowo zastosowała komunikat w sprawie współpracy ⁽¹⁾ z 2002 r. w zakresie, w jakim (i) powinna ona była przyznać spółce KONE zwolnienie na podstawie pkt 8 lit. b) i pkt 8 lit. a) niniejszego komunikatu; lub ewentualnie (ii) Komisja powinna była obniżyć nałożoną na skarżące grzywnę na podstawie ostatniego akapitu pkt 23 tego komunikatu.

Po drugie skarżące twierdzą, że Komisja nieprawidłowo zastosowała wytyczne w sprawie metody ustalania grzywien nakładanych na mocy artykułu 15 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 17 oraz artykułu 65 ust. 5 traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Węgla i Stali z 1998 r. ⁽²⁾ (zwane dalej wytycznymi w sprawie metody ustalania grzywien z 1998 r.) w zakresie, w jakim Komisja (i) ustalając grzywnę nie wzięła pod uwagę rozmiaru rynku oddziaływania; i (ii) nie uwzględniła odpowiednio faktu niezakwestionowania okoliczności faktycznych przez skarżące, na co dowodem jest przyznanie jedynie 1 % obniżki z tego tytułu.

Po trzecie skarżące twierdzą, że Komisja nie zachowała podstawowych zasad prawa wspólnotowego w zakresie, w jakim (i) naruszyła zasadę uzasadnionych oczekiwań nie informując skarżących w odpowiednim terminie o niepodleganiu zwolnieniu; (ii) naruszyła zasadę równego traktowania przyznając różnicowane traktowanie skarżących znajdujących się w podobnej sytuacji; i (iii) naruszyła przysługujące skarżącym prawo do obrony odmawiając dostępu do dokumentów.

W odniesieniu do naruszenia, które miało miejsce w Niderlandach, skarżące twierdzą, że Komisja błędnie odmówiła im obniżenia grzywny ustalając ją w wysokości 79 750 000 EUR. Po pierwsze skarżące wskazują, że Komisja niewłaściwie zastosowała komunikat w sprawie współpracy z 2002 r. w zakresie, w jakim nie obniżyła grzywny skarżących doceniając fakt, iż przedstawiły one informacje i współpracowały w ramach postępowania administracyjnego. Po drugie skarżące twierdzą, że Komisja naruszyła zasadę uzasadnionych oczekiwań i równego traktowania. Wreszcie skarżące podnoszą, że Komisja nieprawidłowo zastosowała wytyczne w sprawie metody ustalania grzywien nie uwzględniając okoliczności łagodzących na korzyść skarżących a także nie doceniając należycie faktu niezakwestionowania przez nie okoliczności faktycznych.

(¹) Komunikat Komisji dotyczący nienakładania grzywien lub obniżenia ich kwoty w sprawach kartelowych (Dz. U. 2002 C 45, str. 3).
 (²) Dz.U. 1998 C 9, str. 3.

Skarga wniesiona w dniu 7 maja 2007 r. — Lange Uhren przeciwko OHIM (graficzny znak towarowy przedstawiający zegarek)

(Sprawa T-152/07)

(2007/C 155/63)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Lange Uhren GmbH (Glashütte, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat M. Schaeffer)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji wydanej przez Pierwszą Izbę Odwoławczą Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego w dniu 15 lutego 2007 r. w sprawie R 1176/2005-1;
- stwierdzenie, że przepisy art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94 (¹) nie stoją na przeszkodzie publikacji wspólnotowego znaku towarowego nr 2 542 694 dla towarów z klasy 14 („luksusowe zegarki i przyrządy do mierzenia czasu; tarcze do luksusowych zegarków”);
- ewentualnie stwierdzenie, że zgłoszony do rejestracji wspólnotowy znak towarowy nr 2 542 694 — w odniesieniu do towarów z klasy 14 — nabył charakter odróżniający w drodze używania, zgodnie z art. 7 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 40/94;
- obciążenie Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: graficzny znak towarowy przedstawiający zegarek dla towarów z klasy 14 (zgłoszenie nr 2 542 694)

Decyzja eksperta: odrzucenie zgłoszenia

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty:

- naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94, ponieważ zgłoszony znak towarowy nie jest pozbawiony wymaganego charakteru odróżniającego;
- naruszenie art. 7 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 40/94, jako że w oparciu o błędną analizę prawną stwierdzono, iż zgłoszony znak towarowy nie nabył charakteru odróżniającego w drodze używania.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 11, str. 1).

Skarga wniesiona w dniu 8 maja 2007 r. — ThyssenKrupp Liften przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-154/07)

(2007/C 155/64)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: ThyssenKrupp Liften (Krimpen aan den IJssel (Niderlandy)) (przedstawiciele: adwokaci Mes O.W. Brouwer i A.C.E. Stoffer)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie w jakim dotyczy skarżącej;
- tytułem żądania ewentualnego, obniżenie kwoty grzywny nałożonej na skarżącą;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca kwestionuje decyzję Komisji C(2007)512 wersja ostateczna (sprawa COMP/E-1/38.823 — PO/Windy i schody ruchome).

Na poparcie swojej skargi skarżąca podnosi zarzuty podobne do tych podniesionych w sprawie T-144/07 ThyssenKrupp Liften Ascenseurs przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

Skarżąca podnosi ponadto, że zwiększając kwotę podstawową grzywny o czynnik odstraszący 100 %, Komisja naruszyła art. 23 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1/2003⁽¹⁾, wytyczne w sprawie metody ustalania grzywien⁽²⁾ oparte na tym rozporządzeniu, zasadę równości a także zasadę proporcjonalności. Skarżąca twierdzi także, że naruszając wytyczne w sprawie ustalania grzywien i art. 23 ust. 1 rozporządzenia nr 1/2003 Komisja zwiększyła kwotę grzywny o 50 % z tytułu powrotu do naruszenia.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu (Dz.U. L 1, str. 1).

⁽²⁾ Komunikat Komisji — Wytyczne w sprawie metody ustalania grzywien nakładanych na mocy art. 15 ust. 2 rozporządzenia nr 17 oraz art. 65 ust. 5 traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Węgla i Stali (Dz.U. 1998, C 9, str. 3).

Skarga wniesiona w dniu 7 maja 2007 r. — COFAC przeciwko Komisji

(Sprawa T-158/07)

(2007/C 155/65)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: COFAC (Lizbona, Portugalia) (przedstawiciel: Luis Gomes, advogado)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie na podstawie art. 230 WE nieważności decyzji D(2004) 24253 Komisji z dnia 3 czerwca 2005 r. o zmniejszeniu pomocy finansowej Europejskiego Funduszu Społecznego (ESF) przyznanej skarżącemu decyzją C(87) 0860 z dnia 30 kwietnia 1987 r. (akta nr 870927 P1);

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W dniu 1 marca 2007 r. skarżący został powiadomiony o decyzji Komisji o zmniejszeniu o 25 291,75 EUR pomocy finansowej przyznanej decyzją C(87)0860 z dnia 30 kwietnia 1987 r. z uzasadnieniem, że „pojawiły się dowody na nieprawidłowości w przebiegu niektórych akcji szkoleń zawodowych współfinansowanych przez ESF (...) po ustaleniach postępowania

karnych dotyczących zarządzania i szczegółowego wydatkowania przyznanej pomocy (...) oraz po korektach w odniesieniu do kosztów i finansowania dotyczących niniejszej sprawy zgodnie z orzeczeniami sądowymi lub audytem/ponownymi badaniami przeprowadzonymi w stosunku do podmiotów, o których mowa”.

Jednakże portugalskie postępowanie sądowe przeciwko skarżącemu zakończyło się rozstrzygnięciem o przedawnieniu ścigania, z którego nie może w żaden sposób wynikać żadne zmniejszenie.

Skarżący ponadto nigdy nie został powiadomiony przez władze krajowe o przygotowywanych końcowych wnioskach wynikających z audytu lub ponownej oceny, w których nie brał żadnego udziału i nigdy nie był w stanie bronić się przed oskarżeniami o nieprzestrzeganiu struktury kosztów i finansowania w sprawie.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Pierwszej Instancji, decyzja Komisja o zmniejszeniu lub cofnięciu pomocy finansowej przyznanej przez ESF może dotyczyć korzystających z tej pomocy w sposób bezpośredni i indywidualny.

Skarżący nigdy nie miał prawdziwej okazji przedstawienia swego punktu widzenia Komisji w odniesieniu do zmniejszenia pomocy, co skutkuje tym, że zaskarżona decyzja Komisji jest dotknięta bezprawnością i musi zatem zostać stwierdzona jej nieważność.

Decyzja została wydana z naruszeniem prawa do obrony, będącego podstawową zasadą prawa wspólnotowego, zgodnie z którym wszyscy adresaci, na których interesy w znacznym stopniu decyzja może negatywnie wpłynąć powinni mieć możliwość skutecznego przedstawienia swego stanowiska w kwestiach, w oparciu o które decyzja została wydana.

Skarga wniesiona w dniu 7 maja 2007 r. — COFAC przeciwko Komisji

(Sprawa T-159/07)

(2007/C 155/66)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: COFAC — Cooperativa de Formação e Animação Cultural, crl (Lizbona, Portugalia) (przedstawiciel: Luís Gomes, advogado)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie na podstawie art. 230 WE nieważności decyzji D(2004) 24253 Komisji z dnia 9 listopada 2004 r. o zmniejszeniu pomocy finansowej Europejskiego Funduszu Socjalnego (FSE) przyznanej skarżącemu decyzją C(87) 0860 z dnia 30 kwietnia 1987 r. (akta nr 870927 P1);
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzuty i główne argumenty są identyczne z tymi przedstawionymi w sprawie T-158/07.

Skarga wniesiona w dniu 9 maja 2007 — Group Lottuss przeciwko OHIM — Ugly (COYOTE UGLY)

(Sprawa T-161/07)

(2007/C 155/67)

Język skargi: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Group Lottuss Corporation, SL (Barcelona, Hiszpania) (przedstawiciele: adwokaci J. Grau Mora, A. Angulo Lafora, M. Ferrándiz Avendaño i J Arribas García)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Uczestnikami postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: UGLY, INC.

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności (w części) decyzji Drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 2 marca 2007 r., w zakresie, w jakim odrzucono w niej częściowo zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego nr 2.428.795 „COYOTE UGLY” złożone przez GROUP LOTTUSS CORP. SL;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Group Lottuss Corporation, SL

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: graficzny znak towarowy „COYOTE UGLY” (zgłoszenie nr 2.428.795) dla towarów i usług z klas 9, 41 i 42.

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: Ugly, Inc.

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: słowny wspólnotowy znak towarowy „COYOTE UGLY” dla towarów z

klas 14, 16, 21, 25, 32 i 34, oraz wcześniejsze powszechnie znane niezarejestrowane słowne i graficzne znaki towarowe „COYOTE UGLY” dla towarów i usług z klas 14, 16, 21, 25, 32, 33, 34, 41 i 42.

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: uwzględnienie sprzeciwu w części i odrzucenie zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego w odniesieniu do usług z klasy 42.

Decyzja Izby Odwoławczej: uchylenie zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim odrzucono w niej sprzeciw w odniesieniu do objętych zgłoszeniem „usług rozrywkowych i usług dla dyskotek i sal przyjęć” z klasy 41, i odrzucenie zgłoszenia w odniesieniu do tych usług

Podniesione zarzuty: niewłaściwe zastosowanie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego.

Skarga wniesiona w dniu 8 maja 2007 r. — Pigasos Alieftiki Naftiki Etairia przeciwko Komisji

(Sprawa T-162/07)

(2007/C 155/68)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Pigasos Alieftiki Naftiki Etairia (Moskhato, Grecja) (przedstawiciel: N. Skandami, adwokat)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej i Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że poprzez szereg bezprawnych działań i zaniechań, Rada Unii Europejskiej i Komisja Wspólnot Europejskich naruszyły podstawowe zasady prawa Wspólnoty w zakresie swobody przepływu, wolności gospodarczej, proporcjonalności, ochrony uzasadnionych oczekiwań oraz skutecznej ochrony prawnej, w odniesieniu do działalności rybołówczej na obszarze przygranicznym państwa trzeciego (Tunezja) i transportu produktów złowionych na obszar celny Wspólnoty przez terytorium tego państwa — stowarzyszonego ze Wspólnotą — pod nadzorem celnym (w tranzycie),
- zasądzenie od instytucji wspólnotowych na rzecz skarżącej kwoty 23 608,551 dinars oraz kwoty (EUR 188 583,19 + 10 806 323,44 + 1 000 000 = 11 994 906,62) 11 994 906,62 EUR tytułem odszkodowania na podstawie art. 235 WE i art. 288 akapit drugi WE.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca twierdzi, że poniosła szkodę majątkową ponieważ nie mogła dokonać przywozu na obszar celny Wspólnoty produktów o pochodzeniu wspólnotowym, uzyskanych w ramach jej działalności gospodarczej, z powodu szeregu bezprawnych działań i zachowań instytucji wspólnotowych, to jest:

- a) Komisji Europejskiej, ze względu na przyjęcie przez nią rozporządzenia (WE) nr 2454/93 ⁽¹⁾, które nakłada wymóg przedstawienia całkowicie wypełnionego wspólnotowego dokumentu celnego T2M jako jedyne dowodu pochodzenia wspólnotowego produktów złowionych, i decydującego elementu dla prawa do swobodnego przepływu,
- b) Komisji Europejskiej, która prowadziła w imieniu Wspólnoty negocjacje z Tunezją w zakresie Układu Stowarzyszeniowego, i Rady Unii Europejskiej, która ratyfikowała ten Układ, ze względu na to, że instytucje te nie upewniły się, iż mające pochodzenie wspólnotowe produkty złowione w rezultacie działalności rybołówczej poza wodami terytorialnymi Tunezji, nie będą pozbawione prawa do swobodnego przepływu,
- c) Komisji Europejskiej i Rady Unii Europejskiej, ze względu na to, że pomimo okoliczności, iż są członkami organu właściwego do dokonywania zmian Układu, nie zapewniły zdaniem skarżącej ustanowienia przepisu regulującego kwestie wskazanych powyższej produktów, choć wiedziały o istniejącym problemie,
- d) Komisji Europejskiej, ze względu na brak nadzoru nad władzami greckimi pomimo wniosku ze strony skarżącej w tym zakresie.

Ponadto skarżąca twierdzi, że powyższymi działaniami i zaniechaniami dopuszczono się naruszenia następujących nadrzędnych zasad prawnych służących ochronie jednostek:

- a) prawa do swobodnego przepływu towarów przy wykonywaniu którego formalności administracyjne mają charakter materialnoprawny a nie proceduralny,
- b) prawa do swobody handlu, którego istota została naruszona przez zakaz przedstawienia alternatywnego dowodu pochodzenia,
- c) zasady proporcjonalności, która pozostaje w sprzeczności z wykluczeniem innych dowodów pochodzenia niż T2M,
- d) zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań, gdyż pomimo uważnego obserwowania rynku przez skarżącą, poniosła ona znaczną szkodę przez to że zdała się na uprawnienia przewidziane w prawie wspólnotowym,
- e) zasady skutecznej ochrony prawnej, która jest sprzeczna z „odmową ochrony prawnej”, której spółka doświadczyła ze strony władz greckich, tunezyjskich i Wspólnotowych.

Poza kwestią wysokości dochodzonego odszkodowania skarżąca wskazuje, że niezwykle i szczególnie charakter poniesionej przez nią szkody przemawia za zasądzeniem na jej rzecz odszkodo-

wania i jest zdania, że w niniejszej sprawie występują przesłanki powstania odpowiedzialności odszkodowawczej Wspólnoty również w razie braku winy tej ostatniej.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiające przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny (Dz.U. 1993 L 253, str. 1).

Odwołanie od wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej wydanego w dniu 1 marca 2007 r. w sprawie F-30/05 Sundholm przeciwko Komisji, wniesione w dniu 14 maja 2007 r. przez Sundholm

(Sprawa T-164/07 P)

(2007/C 155/69)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Asa Sundholm (Bruksela, Belgia) (przedstawiciele: S. Orlandi, A. Coolen, J.-N. Louis, E. Marchal, adwokaci)

Druga strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku wydanego przez Sąd do spraw Służby Publicznej (druga izba) w dniu 1 marca 2007 r. w sprawie F-30/05 Sundholm przeciwko Komisji;
- w drodze nowego orzeczenia stwierdzenie nieważności decyzji Komisji dotyczącej sporządzenia sprawozdania z rozwoju kariery zawodowej wnoszącej odwołanie za rok 2003 oraz obciążenie Komisji kosztami postępowania w pierwszej instancji oraz w instancji odwoławczej.

Zarzuty i główne argumenty

W odwołaniu wnosząca odwołanie wnosi o uchylenie wyroku wydanego przez Sąd do spraw Służby Publicznej oddalającego wniesioną przez nią skargę o stwierdzenie nieważności sprawozdania z przebiegu kariery zawodowej wnoszącej odwołanie za okres od dnia 1 stycznia do dnia 31 grudnia 2003 r.

W uzasadnieniu odwołania wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd do spraw Służby Publicznej naruszył prawo oddalając podniesiony przez nią zarzut naruszenia prawa od obrony.

Skarga wniesiona w dniu 8 maja 2007 r. — Red Bull przeciwko OHIM — Grupo Osborne (TORO)

(Sprawa T-165/07)

(2007/C 155/70)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Red Bull GmbH (Fuschl am See, Austria) (przedstawiciele: H. O'Neill, Solicitor, V. von Bomhard i A. Renck, adwokaci)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Uczestnikiem postępowania przed Izłą Odwoławczą była również: Grupo Osborne SA (El Puerto de Santa Maria, Hiszpania)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) wydanej w dniu 20 lutego 2007 r. w sprawie R 147/2005-4;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Grupo Osborne SA

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Graficzny znak towarowy „TORO” dla towarów i usług z klas 32, 33 i 42 — zgłoszenie nr 1 500 917

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: Skarżąca

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: Słowne krajowe znaki towarowe „TORO ROSSO” i „TORO ROJO” dla towarów z klasy 32, a także graficzne krajowe, międzynarodowe i wspólnotowe znaki towarowe zawierające wyraz „BULL”, występujący samodzielnie lub w połączeniu z innymi wyrazami, dla towarów i usług z klas 32, 33 i 42

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Uwzględnienie sprzeciwu w odniesieniu do wszystkich zakwestionowanych towarów i usług, z wyjątkiem „świadczania usług czasowego zakwaterowania”

Decyzja Izby Odwoławczej: Uchylenie decyzji Wydziału Sprzeciwów w zakresie, w jakim uwzględniono w niej sprzeciw w odniesieniu do „piwa” (klasa 32), „napojów alkoholowych, z wyjątkiem wina i piwa” (klasa 33) oraz „usług restauracyjnych, w tym usług prowadzenia barów, snack-barów, restauracji, kawiarni, pubów, stołówek i winiarni” (klasa 42); zezwolenie na rejestrację zgłoszonego wspólnotowego znaku towarowego dla tych towarów i usług

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 73 zdanie drugie rozporządzenia nr 40/94, ponieważ Izba Odwoławcza nie wskazała wyraźnie podstawy swojej decyzji, nie wskazując dokładnie na poszczególne dowody przedstawione przez strony.

Dalej podniesiono naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia, ponieważ Izba Odwoławcza uznała, iż reputacja znaków nie ma znaczenia, mimo koncepcyjnej identyczności kolidujących znaków towarowych i ugruntowanej reputacji znaków wcześniejszych.

Wreszcie wskazano na naruszenie art. 8 ust. 5 rozporządzenia, z uwagi na to, że Izba Odwoławcza przyjęła założenie, że kolidujące znaki towarowe muszą być łudząco podobne, podczas gdy — zdaniem skarżącej — wystarczy, by konsument mógł „dostrzec związek” między tymi dwoma znakami.

Skarga wniesiona w dniu 8 maja 2007 r. — Włochy przeciwko Komisji

(Sprawa T-166/07)

(2007/C 155/71)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Republika Włoska (przedstawiciel: Paolo Gentili, Avvocato dello Stato)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności ogłoszenia o otwartym konkursie EPSO/AD/94/07 mającym na celu sporządzenie listy rezerwowej na 125 stanowisk administratorów (AD5) w dziedzinie informacji, komunikacji i mediów;
- stwierdzenie nieważności ogłoszenia o otwartym konkursie EPSO/AST/37/07 mającym na celu sporządzenie listy rezerwowej na 110 stanowisk asystentów (AST3) w dziedzinie komunikacji i informacji.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzuty i główne argumenty są identyczne z tymi podniesionymi w sprawie Hiszpania przeciwko Komisji (T-156/07).

Skarga wniesiona w dniu 16 maja 2007 r. — Longevity Health Products przeciwko OHIM

(Sprawa T-169/07)

(2007/C 155/72)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Longevity Health Products Inc. (Naussau, Bahamy) (przedstawiciel: adwokat J.E. Korab)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Uczestnikiem postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Celltech Pharma GmbH & Co. KG

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że skarga jest dopuszczalna;
- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej z dnia 7 lutego 2007 r. i oddalenie wniosku Celltech Pharma GmbH & Co. KG o stwierdzenie nieważności wspólnotowego znaku towarowego nr 3 979 036;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania

Zarzuty i główne argumenty

Zarejestrowany wspólnotowy znak towarowy będący przedmiotem wniosku o unieważnienie: słowny znak towarowy „Cellutrim” dla towarów i usług z klas 3, 5 i 35 (wspólnotowy znak towarowy nr 3 979 036)

Właściciel wspólnotowego znaku towarowego: skarżąca

Strona wnosząca o unieważnienie wspólnotowego znaku towarowego: Celltech Pharma GmbH & Co. KG

Prawo ze znaku towarowego przysługujące stronie wnoszącej o unieważnienie: słowny znak towarowy „Cellidrin” dla towarów z klasy 5

Decyzja Wydziału Unieważnień: unieważnienie przedmiotowego słownego wspólnotowego znaku towarowego w odniesieniu do towarów z klasy 5

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: niewłaściwe uzasadnienie decyzji Izby Odwoławczej, jako że w odniesieniu do kolidujących znaków towarowych niewystępuje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd

Skarga wniesiona w dniu 21 maja 2007 r. — Volkswagen AG przeciwko OHIM

(Sprawa T-174/07)

(2007/C 155/73)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Volkswagen AG (Wolfsburg, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat S. Risthaus)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) w przedmiocie odwołania nr R 1479/2005-1, wydanej w dniu 7 marca 2007 r. i doręczonej w dniu 23 marca 2007 r.;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: słowny znak towarowy „TDI” dla towarów i usług z klas 4, 7 i 37 (zgłoszenie nr 842 302)

Decyzja eksperta: odrzucenie zgłoszenia

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty:

- naruszenie art. 62 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 40/94⁽¹⁾, ponieważ w zaskarżonej decyzji nie uwzględniono rozstrzygnięcia zawartego w decyzji Czwartej Izby Odwoławczej z dnia 12 maja 2003 r. w sprawie R 53/2002-4;
- naruszenie art. 74 ust. 1 zdanie pierwsze rozporządzenia (WE) nr 40/94, ponieważ w zaskarżonej decyzji nie dokonano prawidłowej oceny okoliczności faktycznych;
- naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94, polegające na tym, iż w zaskarżonej decyzji stwierdzono brak charakteru odróżniającego zgłoszonego znaku towarowego;
- naruszenie art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 40/94, polegające na stwierdzeniu w zaskarżonej decyzji, że zgłoszony znak towarowy pełni funkcję opisową;
- naruszenie art. 7 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 40/94, polegające na stwierdzeniu w zaskarżonej decyzji, że zgłoszony znak towarowy nie nabył charakteru odróżniającego w drodze używania.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1994 L 11, str. 1).

Skarga wniesiona w dniu 24 maja 2007 r. — Promomadrid Desarrollo Internacional de Madrid przeciwko OHIM (MADRIDEXPORTA)

(Sprawa T-180/07)

(2007/C 155/74)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Promomadrid Desarrollo Internacional de Madrid, S.A. (Madryt) (przedstawiciel: Aznar Alonso, lawyer)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, iż decyzja Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 7 marca 2007 r. odrzucająca zgłoszenie nr 4.659.553 złożonego wspólnotowego znaku towarowego MADRIDEXPORTA dla towarów i usług z klas 16, 35, 36, 38, 39, 41 i 42 jest niezgodna z rozporządzeniem Rady (WE) nr 40/94 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego;
- stwierdzenie, iż zamiast art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 40/94 do zgłoszenia złożonego wspólnotowego znaku towarowego MADRIDEXPORTA nr 4.659.553 zastosowanie ma art. 7 ust. 3 rozporządzenia nr 40/94;
- obciążenie strony pozwanej i w miarę możliwości interwenta w kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: złożony znak towarowy „MADRIDEXPORTA” (zgłoszenie nr 4.659.553) dla towarów i usług z klas 16, 35, 36, 38, 39, 41 i 42.

Decyzja eksperta: odrzucenie zgłoszenia

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: błędne zastosowanie art. 7 ust. 1 lit. c) i art. 7 ust. 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 40/94 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego

Skarga wniesiona w dniu 28 maja 2007 — Polska/Komisja

(Sprawa T-183/07)

(2007/C 155/75)

Język postępowania: polski

Strony:

Strona skarżąca: Rzeczpospolita Polska (Przedstawiciel: E. Ośniecka — Tamecka, pełnomocnik rządu)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej:

- stwierdzenie przez Sąd, na podstawie art. 230 TWE, nieważności w całości lub w części decyzji Komisji K (2007) 1295 wersja ostateczna z dnia 26 marca 2007 r. dotyczącej krajowego planu rozdziału uprawnień do emisji gazów cieplarnianych zgłoszonego przez Polskę zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady;
- rozpoznanie na podstawie art. 35 ust. 2 regulaminu Sądu sprawy w języku polskim;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania poniesionymi przez Polskę.

Zarzuty i główne argumenty:

Skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej K (2007) 1295 wersja ostateczna z dnia 26 marca 2007 r. dotyczącej krajowego planu rozdziału uprawnień do emisji gazów cieplarnianych zgłoszonego przez Polskę zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (¹), w której Komisja zdecydowała, iż pewne aspekty polskiego Krajowego Planu Rozdziału Uprawnień do Emisji CO₂ na lata 2008-2012, notyfikowanego Komisji w dniu 30 czerwca 2006 r. są niezgodne z art. 9 ust. 1, art. 9 ust. 3, art. 10, art. 13 ust. 2 oraz kryteriami wymienionymi w załączniku III do dyrektywy 2003/87/WE. Kwestionowana decyzja ustanawia średni roczny przydział uprawnień do emisji w Polsce na okres 2008-2012 na poziomie około 208,5 mln ton ekwiwalentu dwutlenku węgla. Tym samym redukuje o 26,7 % zaproponowany przez Polskę w notyfikowanym Komisji krajowym planie rozdziału uprawnień do emisji limit emisji dwutlenku węgla w latach 2008-2012 w wysokości 284,6 mln ton.

W uzasadnieniu skargi strona skarżąca podnosi, iż Komisja, poprzez powzięcie decyzji po upływie trzymiesięcznego terminu na odrzucenie notyfikowanego przez Polskę krajowego planu rozdziału w całości lub jakiegokolwiek jego aspektu, naruszyła art. 9 ust. 3 dyrektywy 2003/87/WE. Tym samym skarżąca zarzuca Komisji naruszenie istotnych wymogów proceduralnych oraz przekroczenie posiadanych przez nią uprawnień.

Ponadto skarżąca zarzuca Komisji, iż przy ocenie przedłożonego przez Polskę krajowego planu rozdziału uprawnień na lata 2008-2012, bezpodstawnie odstąpiła od oceny danych przedłożonych przez Polskę w krajowym planie rozdziału i zastąpiła analizę tych danych analizą własnych danych, uzyskanych w wyniku niespójnego zastosowania wybranego przez Komisję modelu analizy ekonomicznej, czym naruszyła art. 9 ust. 1 dyrektywy 2003/87/WE oraz kryterium 3 wymienione w załączniku III do dyrektywy 2003/87/WE. Tym samym skarżąca zarzuca Komisji naruszenie istotnych wymogów proceduralnych.

Poza tym skarżąca zarzuca Komisji naruszenie istotnych wymogów proceduralnych twierdząc, iż nieuwzględniając przy wydawaniu kwestionowanej decyzji wiążących Wspólnotę postanowień międzynarodowych (w tym zwłaszcza Protokołu z Kioto), naruszyła ona kryterium 1, 2 oraz 12 wymienione w załączniku III do dyrektywy 2003/87/WE.

Skarżąca zarzuca również Komisji, iż bezpodstawnie ograniczyła w kwestionowanej decyzji możliwość przenoszenia uprawnień do emisji CO₂ z pierwszego (lata 2005-2007) na drugi (lata 2008-2012) okres rozliczeniowy, czym naruszyła art. 9 ust. 3 oraz art. 13 ust. 2 dyrektywy 2003/87/WE. Tym samym skarżąca podnosi zarzut przekroczenia uprawnień posiadanych przez Komisję.

Skarżąca zarzuca również Komisji naruszenie istotnych wymogów proceduralnych, w związku z faktem, że nie zostały jej, przed wydaniem decyzji, przedstawione podstawy faktyczne, zgodnie z którymi Komisja zamierzała rozstrzygnięcia dokonać. W konsekwencji, według skarżącej, uniemożliwiono jej m. in. ocenę zgodności skarżonej decyzji z art. 175 ust. 2 lit. c TWE w zw. z art. 7 ust. 1 TWE.

W końcu skarżąca podnosi, iż wydając decyzję bez jakichkolwiek wcześniejszych z nią konsultacji, a także nie biorąc pod uwagę specyfiki bilansu energetycznego Polski, Komisja, skarżoną decyzją może naruszyć bezpieczeństwo energetyczne skarżącej, czym przekroczyła swoje uprawnienia.

(¹) Dyrektywa 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiającej system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniającej dyrektywę Rady 96/61/WE (Dz.Urz. L 275, str. 32, Dz.Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 15, t. 7, str. 24).

Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 11 maja 2007 r. — Daishowa Seiki przeciwko OHIM — Tengelmann Warenhandelsgesellschaft (BIG PLUS)

(Sprawa T-438/05) (¹)

(2007/C 155/76)

Język postępowania: angielski

Prezes pierwszej izby zarządził wykreślenie sprawy.

(¹) Dz.U. C 96 z 22.4.2006.

Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 22 maja 2007 r. — Marie Claire przeciwko OHMI — Marie Claire Album (MARIE CLAIRE)

(Sprawa T-148/06) (¹)

(2007/C 155/77)

Język postępowania: hiszpański

Prezes drugiej izby zarządził wykreślenie sprawy.

(¹) Dz.U. C 190 z 12.8.2006.

SĄD DO SPRAW SŁUŻBY PUBLICZNEJ UNII EUROPEJSKIEJ

Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (pierwsza izba) z dnia 22 maja 2007 r. — López Teruel przeciwko OHIM

(Sprawa F-97/06) ⁽¹⁾

(Urzednicy — Niezdolność do pracy — Odmowa uwzględnienia wniosku o zwołanie komisji ds. niezdolności do pracy)

(2007/C 155/78)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Adelaida López Teruel (Guadalajara, Hiszpania) (przedstawiciele: G. Vandersanden, L. Levi i C. Ronzi, adwokaci)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) (przedstawiciel: M. I. de Medrano Caballero, pełnomocnik)

Przedmiot sprawy

Stwierdzenie nieważności decyzji OHIM z dnia 6 października 2005 r., odmawiającej uwzględnienia wniosku skarżącej o zwołanie komisji ds. niezdolności do pracy w celu oceny jej niezdolności do wykonywania zadań przypisanych jej stanowisku pracy oraz jej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Sentencja wyroku

- 1) Decyzja z dnia 6 października 2006 r., którą Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) odmówił uwzględnienia wniosku A. López Teruel o zwołanie komisji ds. niezdolności do pracy zostaje oddalona
- 2) OHIM zostaje obciążony kosztami postępowania

⁽¹⁾ Dz.U. C 237 z 30.9.2006, str. 24.

Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (pierwsza izba) z dnia 22 maja 2007 r. — López Teruel przeciwko OHIM

(Sprawa F-99/06) ⁽¹⁾

(Urzednicy — Nieobecność w pracy wskutek choroby — Nieprawidłowości dotyczące nieobecności — Postępowanie arbitrażowe — Termin do wyznaczenia lekarza rozjemcy)

(2007/C 155/79)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Adelaida López Teruel (Guadalajara, Hiszpania) (przedstawiciele: adwokaci G. Vandersanden, L. Levi i C. Ronzi)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) (przedstawiciele: I. de Medrano Caballero, pełnomocnik)

Przedmiot sprawy

Stwierdzenie nieważności decyzji organu powołującego z dnia 20 października 2005 r. dotyczącej nieobecności skarżącej w pracy wskutek choroby, wydanej w następstwie opinii rozjemcy, o którym mowa w art. 59 ust. 1 regulaminu pracowniczego

Sentencja wyroku

- 1) Zostaje stwierdzona nieważność decyzji Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) z dnia 20 października 2005 r. w zakresie, w jakim traktuje nieobecność A. López Teruel od dnia 8 lutego 2005 r. do dnia 20 lutego 2005 r. i od dnia 7 kwietnia 2005 r. do dnia 2 sierpnia 2005 r. za nieobecność nieusprawiedliwioną.
- 2) Pozostałe żądania przedstawione w skardze zostają oddalone.
- 3) OHIM pokryje własne koszty oraz jedną trzecią kosztów poniesionych przez A. López Teruel.

⁽¹⁾ Dz.U. C 249 z 14.10.2006 r., str. 18.

Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej (pierwsza izba) z dnia 2 maja 2007 r. — Marcuccio przeciwko Komisji

(Sprawa F-2/06) ⁽¹⁾

(Urzednicy — Zabezpieczenie społeczne — Ubezpieczenie w razie wypadków w pracy i chorób zawodowych — Wypadek w pracy — Zamknięcie postępowania w sprawie zastosowania art. 73 regulaminu pracowniczego)

(2007/C 155/80)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Marcuccio (Tricase, Włochy) (przedstawiciel: adwokat I. Cazzato)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: C. Berardis-Kayser, pełnomocnik, adwokat A. Dal Ferro)

Przedmiot sprawy

Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji o umorzeniu postępowania w sprawie przyznania skarżącemu świadczeń przewidzianych w art. 73 regulaminu pracowniczego i związanych z wypadkiem, jakiemu uległ w dniu 10 września 2003 r.

Sentencja postanowienia

- 1) Skarga zostaje odrzucona jako oczywiście niedopuszczalna.
- 2) Każda ze stron pokryje własne koszty.

⁽¹⁾ Dz. U. C 86 z 8.4.2006 r., str. 48.

Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej (trzecia izba) z dnia 24 maja 2007 r. — Lofaro przeciwko Komisji

(Sprawy połączone F-27/06 i 75/06) ⁽¹⁾

(Urzednicy — Członek personelu tymczasowego — Przedłużenie okresu próbnego — Zwolnienie z upływem okresu próbnego — Akt niekorzystny — Termin na wniesienie zażalenia — Niedopuszczalność)

(2007/C 155/81)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Alessandro Lofaro (Bruksela, Belgia) (przedstawiciel: J.-L. Laffineur, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: J. Currall i K. Herrmann, pełnomocnicy, wspierani w sprawie F-27/06 przez F. Longfils, adwokata)

Przedmiot sprawy

W sprawie F-27/06:

Po pierwsze stwierdzenie nieważności decyzji Komisji o przedłużeniu okresu próbnego skarżącego i o zwolnieniu skarżącego z upływem tego okresu i po drugie żądanie odszkodowania i zadośćuczynienia.

W sprawie F-75/06:

Po pierwsze stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 28 września 2005 r. o zwolnieniu skarżącego wraz z końcem okresu próbnego, a także sprawozdania na zakończenie stażu, na podstawie którego decyzja ta została wydana i po drugie żądanie odszkodowania i zadośćuczynienia.

Sentencja postanowienia

- 1) Skargi zostają odrzucone jako niedopuszczalne.
- 2) Każda ze stron ponosi własne koszty.

⁽¹⁾ Sprawa F-27/06: Dz.U. C 208 z 6.5.2006, str. 35 i sprawa F-75/06: Dz.U. C 212 z 2.9.2006, str. 48.

Skarga wniesiona w dniu 9 maja 2007 r. — Korjus przeciwko Trybunałowi Sprawiedliwości

(Sprawa F-43/07)

(2007/C 155/82)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Nina Korjus (Luksemburg, Luksemburg) [przedstawiciel: adwokat J. Ortlinghaus,]

Strona pozwana: Trybunał Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji o powołaniu skarżącej w zakresie, w jakim ustala ona jej zaszeregowanie na podstawie art. 13 ust. 1 załącznika XIII do regulaminu pracowniczego;

- odtworzenie kariery zawodowej skarżącej (w tym ocena doświadczeń zawodowych w zmienionej grupie zaszergowania, praw do awansu oraz uprawnień emerytalnych), przyjmując za punkt wyjścia grupę zaszergowania, do której powinna być zostać powołana na podstawie ogłoszenia o konkursie, w którego następstwie została umieszczona na liście odpowiednich kandydatów, czyli albo do grupy zaszergowania wymienionej w tym ogłoszeniu o konkursie, albo do grupy zaszergowania jej odpowiadającej według klasyfikacji przyjętej w nowym regulaminie pracowniczym od dnia wydania decyzji o powołaniu;
- zasądzenie na rzecz skarżącej odsetek za zwłokę według stopy ustalonej przez Europejski Bank Centralny w odniesieniu do wszystkich kwot odpowiadających różnicy pomiędzy wynagrodzeniem odpowiadającym zaszergowaniu ustalonym w decyzji o powołaniu a zaszergowaniu, do którego skarżąca powinna być uprawniona do dnia wydania decyzji o prawidłowym zaszergowaniu do grupy;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca jest laureatką konkursu CJ/LA/32⁽¹⁾, którego ogłoszenie zostało opublikowane przed dniem 1 maja 2004 r. Po wejściu w życie rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 723/2004 z dnia 22 marca 2004 r. zmieniającego Regulamin pracowniczy urzędników Wspólnot Europejskich i Warunki zatrudnienia innych pracowników Wspólnot Europejskich⁽²⁾ została powołana na urzędnika. Na podstawie przepisów załącznika XIII do regulaminu pracowniczego urzędników Wspólnot Europejskich (zwanego dalej „regulaminem pracowniczym”) zmienionego powyższym rozporządzeniem, została zaszergowana do grupy AD7 zamiast do grup LA7 albo LA6 przewidzianych w ogłoszeniu o konkursie.

W swojej skardze skarżąca podnosi w szczególności naruszenie art. 5 ust. 5 regulaminu pracowniczego, zasad równości traktowania, proporcjonalności, dobrej administracji i ochrony uzasadnionych oczekiwań, jak również art. 31 ust. 1 regulaminu pracowniczego, ponieważ po pierwsze, przy powołaniu została zaszergowana do niższej grupy niż grupa wskazana w ogłoszeniu o konkursie oraz po drugie, zaszergowanie laureatów tego samego konkursu zostało ustalone na różnych poziomach w zależności od tego czy zostali powołani na urzędników przed czy po wejściu w życie rozporządzenia nr 723/2004.

Ponadto skarżąca podnosi naruszenie art. 10 regulaminu pracowniczego, ponieważ kwestia zaszergowania laureatów konkursów, których ogłoszenia odnosiły się dawnej struktury kariery zawodowej, nie była konsultowana z komitetem, o którym mowa w tym przepisie.

⁽¹⁾ Dz. U. C 221 A z dnia 3 sierpnia 1999 r., str. 7.

⁽²⁾ Dz. U. L 124 z 27.4.2004 r., str. 1.

Skarga wniesiona w dniu 14 maja 2007 r. — Barbin przeciwko Parlamentowi

(Sprawa F-44/07)

(2007/C 155/83)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Florence Barbin (Luksemburg, Luksemburg) (przedstawiciele: adwokaci S. Orlandi, J.-N. Louis, A. Coolen i E. Marchal)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania strony skarżącej

- uznanie za niezgodny z prawem pkt I.2 lit. c) „Przepisów wykonawczych dotyczących przyznawania punktów za zasługi i awansu” Parlamentu Europejskiego z dnia 10 maja 2006 r.;
- stwierdzenie nieważności decyzji organu powołującego z dnia 16 października 2006 r. o przyznaniu skarżącej jednego punktu za zasługi w ramach postępowania w sprawie awansu za 2005 r.;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca, urzędnik Parlamentu Europejskiego w grupie zaszergowania AD 11 podnosi zarzuty podobne do zarzutów podniesionych w sprawie F-148/06⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Dz. U. C 42 z 24.2.2007 r., str. 48.

Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej z dnia 25 maja 2007 r. — Antas przeciwko Radzie

(Sprawa F-92/06)⁽¹⁾

(2007/C 155/84)

Język postępowania: francuski

Prezes pierwszej izby zarządził wykreślenie sprawy w związku z zawarciem ugody.

⁽¹⁾ Dz.U. C 237 z 30.9.2006 r., str. 21.